

NAŠA LUČ

april 2002, letnik 51, številka 4

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

Aleluja, Kristus je vstal!

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Pogovor z Janezom Ložarjem	2
Človek je pot Cerkve	6
Vera ali magija?	7
Velikonočna praznovanja	8
Zakaj živimo?	9
Revščina vseh vrst	10
Iz resolucije	11
Prisluhnimo domovini	12
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Slovenci po svetu	33
Poštar Vinko	35
Lučkin kottiček	41
Malo za šalo	42

Ko razmišljamo o Jezusovem vstajenju, se zavedamo velike časovne razdalje, ki se razteza od zgodovinskega dogodka Gospodovega vstajenja izpred 2000 let do sedanjega časa. Po drugi strani pa smo vznemirjeni zaradi neprestanih vojnih žarišč v Palestini in drugod po svetu, zaradi beguncev, lakote in tolikih krivic, ki pestijo ljudi. Prav zato pa smo toliko bolj potrebni Jezusovega oznanila, da smrt ni zadnja postaja našega življenja. Jezusovo vstajenje ima namreč v sebi pomen in moč, ki veljata za vse človeštvo. Jezusovo vstajenje je kot seme, ki je bilo zasejano v zemljo, je skrivnostno vzkliko in daje svoj sad vsem, ki so po krstu in drugih zakramentih ter po veri, upanju in ljubezni vključeni v velikonočno skrivnost. Z Jezusovim vstajenjem se je začela velika zgodovinska bitka med življenjem in smrtjo, med upanjem in obupom, med dobrim in zlim, bitka, ki ne bo imela premirja, dokler ne bodo dokončno poražene vse sile sovraštva in zla in bo Kristus vse v vsem.

Kristjani se trudimo, da bi vedno trdneje verovali, da je Kristus res vstal od mrtvih, da je prisoten v zgodovini, da živi med nami, da je vir novega življenja, prvina naše udeležbe pri božji naravi ter porok našega človeškega dostojanstva.

Vstali Kristus je navzoč v našem življenju, če posnemamo evangeljske drže. Vstali Kristus je navzoč pri vsaki maši, navzoč je v vsakem človeku, ki ga je očistila presveta Jagnjetova kri.

Sad vere v vstalega Kristusa je upanje. Krščansko življenje je dejansko življenje upanja, ali pa je vse skupaj samo folklor in neke navade. Biti moramo gotovi, da je vstali Gospod vedno v naši sredi, da hodi z nami in nam pomaga graditi božje kraljestvo v sebi in v svetu. Tako namesto znamenj smrti, nasilja in propada postajamo znamenja življenja, usmiljenja, dobrote, edinosti, sprave in miru.

Naj bo vsak od nas čimbolj podoben Mariji Magdaleni ali svetemu Petru, evangelistu Janezu ali apostolu Tomažu. Veseli dogodek Jezusovega vstajenja prenesimo v svoje domove in družine, na vsa delovna mesta in v javno življenje.

Ob velikonočnih skrivnostih okrepimo svojo vero, da bo bolj dovzetna za poslušanje, za skrivnosti in za čudenje.

S temi mislimi vam, dragi bralci Naše luči, iskreno voščim obilo božje moči in modrosti, v moči katere boste lahko pogumno izpovedovali svojo vero, da je vstali Kristus pot, resnica in življenje za vsakega človeka.

Prav prisrčno vas pozdravljam.

Metod Pirih,

koprski škof

Prva str. ovitka: Z. Podvinski: Velikonočni zegen
 Druga str. ovitka: Z. Podvinski: Velikonočno jagnje
 Tretja str. ovitka: F. Bregar: Vstali Kristus
 Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Kríž ob lipi

Slovenci moramo biti enotni!

Dolgo sva se dogovarjala za ta intervju in končno sva našla čas, ki nama je obema najbolj ustrezal. Sedaj sem v domači hiši gospoda Janeza Ložarja ob domači mizi v kraju Voisins le Bretonneux. Tu sta si s soprogo Marijanico kupila lepo in veliko hišo, ki je oddaljena od Pariza približno 30 kilometrov. Ložarjeva družina je vedno pripravljena delati v slovenski župniji v Châtillonu, pri Društvu Slovencev v Parizu in vedno so vsi prisotni pri delu in kulturnih srečanjih na vseh področjih. Redno se udeležujejo slovenske popoldanske maše v kapeli svete Terezije Deteta Jezusa v Châtillonu. Njihova družina je steber slovenstva v Parizu in vsej njegovi okolici.

Najprej bi vas prosil, da se bralcem na kratko predstavite. Povejte mi, kdaj in zakaj ste prišli v Francijo?

To je zelo dolga zgodba. V Pariz sem prišel daljnega 11. septembra 1965. Saj veste, kaj se je dogajalo 11. septembra lani v New Yorku, ko bi praznoval obletnico mojega prihoda v Pariz. Sam sem bil ta dan prost in sem šel nabirat gobe v bližnji gozd Rambouillet, ko sem slišal novico, kaj se dogaja. Zakaj sem prišel v Pariz? Tu sem imel sorodnike in prvotno sem jih hotel obiskati. Nato sem si rekel, da bi bilo dobro, če ostanem tu še tri mesece, da se naučim malo francoščine - in ti trije meseci trajajo že 36 let.

Kakšno pa je bilo vaše življenje tukaj v začetku?

V začetku, ko sem prišel v Pariz, je bilo vse novo, a v takratni Ljubljani je bilo življenje zelo dolgočasno.

Janez Ložar z družino

Pasti v takratni dobi v Pariz je bilo zame novo, lepo in pestro.

Kdaj ste začeli delati?

Sprva sem mislil, da sploh ne bo treba kaj delati. Zame so bile to podaljšane počitnice. Potem sem videl, da brez denarja ne gre in sem prosil sorodnike, če imajo kakšno delo zame. Dojel sem tudi, da bi bilo brez znanja francoščine življenje zelo težko. Najprej sem delal kot vrtnar v Versaillesu pri neki družini.

Ali ste hodili tudi na tečaj francoskega jezika?

Takoj po mojem vrtnarjenju v Versaillesu, kjer ni bilo nobenega zasluzka, sem dobil službo pri neki francoski družini v Parizu. Tam sem se istočasno vpisal na tečaj francoskega jezika na Aliance francaise, kjer sem študiral francoščino dve leti.

Kot mi je znano, sta bili že pred vami v Franciji dve vaši teti?

Moji dve teti sta odšli iz Slovenije že leta 1945. Najprej sta bili v avstrijskem taborišču, nato sta bili v Tuniziji in se spet vrnila v Pariz. V Parizu sem s pomočjo duhovnika Ocepka, lazarista, dobil službo pri usmiljenkah na rue du Bac, v bolnici Saint Michel. Ker so videli, da prihajam iz slovenske šole, kjer smo se kar dobro učili, so me takoj prosili, če bi delal na rentgenu v bolnici. Seveda pa je bilo treba takoj začeti šolo in

sem šel študirat za rentgenskega tehnika. Še vedno sem pri tem pomembnem delu za zdravje sočloveka.

Kako so vas v tej dobi sprejeli Francozi?

Francozi so me sprejeli kot svojega brata in moram priznati, da za tisti čas zelo lepo.

Kako ste se vključili v delo slovenskega katoliškega misijona v Franciji?

Ko sem prihajal z vlakom v Pariz, so mi slovenski sopotniki dejali, da praktično ni nobenega Slovenca v Parizu in da ne poznajo ničesar v zvezi s slovenstvom. Sam sem spoznal Slovence preko mojih dveh tet in sem sproščeno sprejel slovenski katoliški misijon kot svojo družino in svojo župnijo.

Že dvakrat ste omenili svoji teti in dobro bi bilo, da bi omenili njuni imeni in kaj sta delali v Franciji?

Moji dve teti sta bili zelo dobri in krepki slovenski ženi, ki sta morali zapustiti Slovenijo zaradi dogodkov leta 45 ter z množico slovenskih rojakov oditi v Avstrijo, saj je bilo razpoloženje v Ljubljani tako, da je režim stregel po življenju. Nato sta šli kot velika množica drugih za tri mesece v Pariz, kot sem šel tudi sam, in sta mislili, da se bosta vrnila v Ljubljano, a to se ni zgodilo nikoli, saj sta pokopani na jugu Francije. Taka je bila pač usoda slovenskega človeka, ki je bil premočrten in zvest svojim načelom.

Ali ni bila tudi neka vaša teta slavistka in je poučevala nemški jezik v Sloveniji?

Moja edina teta, ki se je po vojni vrnila iz Avstrije, je bila teta Albina, ki je bila učiteljica in pozneje profesorica nemščine. Ona je do kraja trmasto vztrajala v svojih načelih. Pozneje se je vrnila domov in služila kot pastirica na kmetiji v domačem kraju, ker za njo ni bilo prostora na slovenskih šolah. Ni smela nadaljevati vzgoje bodočih rodov slovenskega naroda. Tako je pač bilo v takratni domovini.

Zanima me, kako ste spoznali vašo soprogo Marijanico in koliko otrok sta imela v vajinem zakonu?

Kako sem spoznal svojo ženo? To so bili najlepši dogodki v Parizu od leta 1965 do 1968. Ker nas je bilo zelo veliko študentov iz Slovenije v tisti dobi, smo se srečevali na družabnih srečanjih v slovenski katoliški šoli v Parizu. Ta srečanja so se vrstila drugo za drugim na Gutembergu, kjer smo prirejali igre in družabna srečanja vseh vrst. Takratni predsednik Društva

Slovencev v Parizu je bil g. Ivan Drenik in mnogo naših slovenskih parov izhaja iz tega časa. V družini imamo tri otroke, a sedaj so že vsi trije odrasli in najstarejši Klemen že dela v Sloveniji za francosko družbo v Ljubljani, saj je končal višjo komercialno šolo, ki je svetovno priznana. Hčerka Barbara pa študira jezike na francoskem inštitutu Inalko: to je slovenščino, srbohrvaščino in istočasno tudi francoščino. To je naša družina in s trudom smo napredovali v to, kar smo danes.

Ker ste omenil Društvo Slovencev v Parizu in ste bili tudi predsednik društva dva mandata, me zanima, kaj vam pomeni društvo na tujem?

Društvo Slovencev v Parizu zame pomeni drugo družino. Nedeljska maša in srečanje z rojaki mi je potrebno tako zelo, da se mi zdi, kot da mi nekaj manjka ves teden, če se ju ne udeležim. Društvo je pomagalo mnogim rojakom in tudi meni, da se nismo izgubili v težavah in smo tako ostali povezani s koreninami slovenskega naroda v tujem svetu. Danes je mnogo lažje, ker lahko imamo slovensko televizijo, tudi pošta med Francijo in Slovenijo deluje hitreje in cenzura je več ali manj izginila iz slovarja našega pogovora, kot smo jo poznali leta 65 in kasneje. Za vse rojake ne samo v Parizu, ampak po celi Franciji, so bila razna društva v tistih časih zelo koristna in izrednega pomena za obstoj in zvestobo svojemu narodu.

Kako pa gledate na stvari, ki se dogajajo danes doma v svobodni Sloveniji?

Danes sem kot mnogi izmed nas več kot razočaran, kar se je dogajalo po letu 1990. Velika evforija in navdušenje, ki smo ga vsi doživljali, je na vsakem koraku popolnoma zbledelo in od tistega leta 90 ni ostalo praktično nič. Osebnostno sem prepričan, da je na neki način še slabše kot prej.

Janez Ložar ob praznovanju 60-letnice

Ali ste Slovenci v Franciji veliko delali za svobodno Slovenijo v tem času?

Tedaj smo imeli mnogo prireditev in manifestacij za svobodno Slovenijo. Prva manifestacija je bila že "Velki shod" v letu 88, ki smo ga pripravili v Društvu Slovencev v Parizu, ker smo imeli za tiste čase slavne goste kot dr. Andreja Capudra, Lojzeta Peterleta, iz Amerike je prišla mezzosopranistka Bernarda Fink, slikovno opremo je pripravila akademska slikarka Marijanca Savinjšek in še veliko drugih, katerih imen se sedaj ne spomnim.

Torej ste veliko upali v tistih časih?

Veliko smo upali, upanja je še veliko, samo malo upov se je uresničilo na žalost nas vseh.

Ker ste že dolgo časa delavni v našem občestvu, bi bralce Naše luči gotovo zanimalo posebno tole, kako ste doživljali dobo osvobojanja na kulturnem, znanstvenem in cerkvenem področju za svobodno Slovenijo?

To je bila na začetku izredno zanimiva doba. Vsi se spominjamo velikih manifestacij na ploščadi Trocadero v Parizu, kjer se dogajajo najbolj zanimive stvari. Kdor ima kaj povedati svetu, tisti se zbere na tej ploščadi. In tam smo se zbirali Slovenci in Hrvatje, ker so imeli enake probleme kot mi. Sam dobro ne vem, ali so nas kopirali ali ne, skratka bili smo na isti ploščadi in zbralo se nas je več tisoč. Takratni predsednik Društva Slovencev v Parizu je bil dr. Janez Zorec, ki je s kratkimi manifesti hotel povedati svetu in francoski javnosti, kaj mislimo o Sloveniji, Slovincih in kakšno mesto bi želeli imeti na politični ravni v svetu. Povedal bi rad tudi tistim ljudem na najvišji ravni,

ki so danes na oblasti v Sloveniji, da so takrat odločno zavračali svobodno državo Slovenijo, a danes si lastijo praktično vse pravice na vseh poljih pri vodenju naroda. Kričal bi, o Slovenija, kdo te vodi v bodočnost!

Veliko ste upali in bili ste kot ena družina, delali ste na vseh poljih za osvoboditev Slovenije, tesno ste sodelovali s Svetovnim slovenskim kongresom. Kako bi dogajanje komentirali?

Kot na političnem področju je tudi ideja Svetovnega slovenskega kongresa dobila svoje korenine v Parizu. Prvi kongres, kolikor mi je znano, naj bi se dogajal v Parizu, potem so si, kot pravimo na Gorenjskem, "kovter" na glavo potegnili tudi vsi drugi. Med njimi tudi gospa Spomenka Hribar, ki je po mojem glavna nositeljica skorajšnjega razpada tega Svetovnega slovenskega kongresa, ki se danes spet obnavlja v svetu, vendar se v Parizu nihče več ne zanima zanj in se tudi ne ogreva za njegovo delo.

Kakšne nasvete bi dali Slovincem danes doma ali pa tukaj v izseljenstvu in kako skupaj sodelovati za boljši jutri?

Prvi nasvet, ki bi jim ga dal, je, naj se malo bolj zanimajo za dogodke doma in po svetu, naj berejo časopise, predvsem tuje in ne samo slovensko Delo, ki poje iste litanije že petdeset let. Če človek pozna samo članke iz tega časopisa, ne more imeti svetovnega razgleda in ne more vedeti, kaj se dogaja zunaj slovenskih meja.

Pa vaše sodelovanje za te velike ideale o Sloveniji?

Jaz osebno sem še vedno poln dobre volje za sodelovanje z vsemi Slovenci doma in po svetu. Treba je delati z veliko dobre volje za skupno dobro Slovenije.

Janez Ložar v krogu svojih prijateljev ob njegovi 60-letnici

Neprestano nerganje ne pomaga veliko pri gradnji domovine, čeprav sam nergam. Skratka, bolj bi morali biti enotni in ne iskati osebnih koristi pri narodni obnovi in priznanju v svetu.

Veliko ste naredili kot predsednik Društva Slovencev v Parizu na kulturnem polju in prvi ste dali idejo za delo med mladino v tem pariškem občestvu.

To je vaša zamisel, glede mladine, a sem bil zelo vesel, ko smo dobili za veleposlanika v Parizu dr. Andreja Capudra. Ta nam je vsaj moralno pomagal, čeprav ni imel sredstev. Moralno pa nas je podpiral in nas spodbujal k delu za skupno dobro. Žal z naslednjim mandatom ni bilo tako in zanimanje s strani naše vlade oziroma ambasade je med nami zelo upadlo.

Bodočnost slovenske mladine in življenje vseh Slovencev v Franciji v bodočnosti - kako gledate na življenje in njegov razvoj?

Slovenci postajamo materialisti kot po vseh deželah sveta. Izgleda, da nas bo materializem pokončal v vsem. Kot sem dejal prej, ni zanimanja za branje, za kulturno dediščino. Tega bi se moral zavedati vsak in še posebno mladina, da ne sodeluje dovolj. Zdi se mi tudi, da premalo iščejo zgodovinskih stvari. Mladina se premalo zanima za delo in življenje svetnikov, Cerkev in tudi ne pogloblja življenja v koreninah, ki je bogastvo slovenskega naroda na vseh poljih.

Torej, ste pristaš: "Nazaj h koreninam!"

Absolutno, moramo iti nazaj k narodnim in tudi cerkvenim koreninam. Vsa naša kultura in vsa naša vzgoja je zgrajena na tem. Seveda pa je veliko odvisno tudi od tega, koliko starši svoje otroke vzpodbujajo k temu. Če jim je lepše iti na sprehod v nedeljo kot priti k slovenski maši v Pariz, je pač tako.

Kako usklajujete vero, delo v bolnici in kako gledate na sočloveka?

V poklicu, ki ga opravljam, si sam postavljam to vprašanje: Ali sem kristjan, ali sem dober kristjan in človek in ali imam potrpljenje do sočloveka, ki trpi, ali ne. Včasih se mi zdi, da mi moči pojemajo, drugi dan je spet vse lepo. Želim si, da bi imel nasmejan obraz in mi bolniki rekli, da je vse v redu z menoj. Tako je pač vsakodnevno življenje pri delu, trpljenju in srečevanju s soljudmi.

Veliko vaših prijateljev in znancev je odšlo k Bogu in nekateri hudomušni ljudje z veseljem dodajajo:

"Najboljši so odšli, le še slabi smo ostali na tem svetu!" Kaj pa vi mislite o tej pripombi?

Ne, to ne drži. Tudi moja tašča, ki bo imela 79 let, trdi: "Če se jim tako mudi, pa naj gredo, mi pa še čakamo!" Res je, da smo izgubili v zadnjem času zelo veliko in dobrih prijateljev, ki so bili stebri slovenske skupnosti v Parizu in brez katerih naša skupnost mogoče ne bi več obstajala. Drugi pa še vedno živimo in smo, da nadaljujemo delo tistih, ki so ga začeli že pred mnogimi leti.

Naši ljudje v Franciji neprestano sanjajo o vrnitvi domov. Sedaj pa, ko imajo svoje vnuke, pa se vse ustavi in sanje se razblinijo v nič. Tako sedijo še naprej med dvema konjema, a bolečina ostaja, da so tujci tu in doma. Kaj je v resnici to?

Osebo mislim, da je res. Ko smo prišli sem, smo morali prijeti za vsako delo, če smo si hoteli nekaj ustvariti za bodočnost, na primer stanovanje. Sedaj pa je popolnoma drugačen problem pred nami. Seveda smo v drugačnih okoliščinah: oni so že v penziji, drugi smo na tem, da vstopimo v penzijo, a naša mladina živi in je doraščala tukaj. Za nekatere je bilo življenje zelo spremenjeno, ker so odšli domov in so bili zelo razočarani nad vsem. Veliko je vzrokov. Nekateri se niso znali vključiti v novo slovensko družbo in se nikjer ne počutijo dobro, ne tam ne tu. Evropa, ki nastaja, je tudi zame enako oddaljena kot pot iz Pariza do Ljubljane, čeprav je tisoč kilometrov med obema krajema. Tu in tam se počutim zelo dobro. Za svoje otroke pa ne vem, kje bodo živeli v bodočnosti. Če bodo bivali v Ameriki, jih bom hodil obiskovat tudi tja, če bo treba. Če bi starejši ljudje res živeli v Sloveniji, bi morala Slovenija urediti take domove, ki bi ustrezali normam sedanje družbe, ne pa da bi samo životali v njih. Prav gotovo bi bilo pozitivno, da bi se domovi tako uredili in bi bili prijetni za vse. Poudariti pa moram, da nobena državna institucija ne bo mogla nadomestiti družine in domačega vzdušja. Vidim, da družine želijo izkazovati ljubezen svojim staršem. To je pravi pogled v bodočnost in pravilni razvoj družine. Družina je nekaj svetega, kjer se ljudje rojevajo, živijo in delajo za dobrobit vseh.

Lepo se vam zahvaljujem za kleno in jasno misel, kako biti v službi sočloveka. V mesecu januarju ste slavili z družino in prijatelji 60-letnico vašega življenja. Slovensko župnijsko občestvo vam želi, da bi še dolgo delali in živeli za vse naše dobro. Hvala! Janez, ostanite to, kar ste!

Pogovarjal se je Silvester Česnik

Človek je pot Cerkve

“Glede na položaj slovenskega človeka na prelomu tisočletja se Cerkev na Slovenskem zavestno odloča v duhu drugega vatikanskega koncila za služenje današnjemu človeku po načelu, da je človek pot Cerkve. Glede na svojo dvatisočletno izkušnjo je prepričana, da mu lahko na osnovi evangelija ponudi odgovor na njegova bistvena življenjska vprašanja. Zato se želi Cerkev skozi sinodalni proces in tudi v času po sinodi tako prenoviti, da bo sposobna izpolniti svoje odgovorno poslanstvo do človeka.”

Tako je zapisano v predlogu sklepnega besedila sinode Cerkve na Slovenskem (prim. str. 19). S tem je jasno izraženo načelo, ki ga je papež Janez Pavel II. odločno izrekel na začetku svojega pontifikata: človek je pot Cerkve.

Gre za trditev, ki je v najglobljem jedru celotnega Svetega pisma in v srcu judovsko-krščanske tradicije. O tej papeževi trditvi bi rad na kratko razmišljal najprej biblično, na podlagi Svetega pisma, in nato teološko.

BOG IN ČLOVEK, ČLOVEK IN BOG: NERAZDRUŽLJIVA DVOJICA

“Kaj je človek, da se ga spominjaš in sin človekov, da skrbiš zanj?” pravi osmi psalm (Ps 8,5). “In vendar, naredil si ga malo nižjega od angelov, s slavo in častjo si ga ovenčal: dal si mu oblast nad delom svojih rok, vse si podvrgl njegovim nogam” (Ps 8,6s). Tako velika je vrednost človeka. Iz ljubezni do njega se Bog ne obotavlja dati mu največji dar, ki ga zmore: “Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega sina” (Jn 3,16; Rim 8,32 in 2 Kor 5,21). Bog je postal človek. Bog sam je prevzel obliko človeškega bivanja, da bi svet in zgodovino pripeljal do svoje dovršitve. Velikončna skrivnost Kristusovega trpljenja in vstajenja je kakor zlahtni pečat, ki potrjuje božjo odločitev za

človeka. Ti dve temi, človek in Bog, se v Svetem pismu tako kot v simfoniji prepletata druga z drugo, preko taktov veselja in žalosti, v igri sonca in teme, preko vzponov in padcev, v mogočni finale zgodovine: božja slava je živi človek (sv. Irenej).

BOŽJA SLAVA JE ŽIVI ČLOVEK

Ali ni to tisto, kar krščanstvu daje vedno novo svežino in moč, da se prenavlja? Ali ni prav to tisto, kar Cerkev žene naprej?

Jezus Kristus in njegova stvar za človeka! To je tista orientacijska točka, ki pripada tako preteklosti kot sedanjosti in zagotovo tudi prihodnosti. Jezus Kristus, Sin živega Boga in uresničeni model človeka po božji podobi; Jezus Kristus kot življenjski model za posameznika in za verske skupnosti. In pa Jezusov duh, ki ga ni moglo izgnati iz Cerkve še tako kruto obnašanje posameznih kristjanov in skupin, ki ga ni mogla izničiti nobena dekadenca v krogih Cerkve. Ta Kristusov duh daje resnico in dušo krščanstvu. Krščanstvo ni le resnica spoznanja. Krščanstvo je resnica življenja.

Cerkev se želi prenoviti

Dietrich Bonhoeffer je genialno zapisal: “Verni ljudje govorijo o Bogu, ko je človeška zavest prišla do meje (večkrat zaradi lenobne misli) ali pa ko zmanjka človeških moči ... toda ta sistem je veljaven le do tedaj, dokler ljudje zmorejo s svojimi močmi premikati mejo naprej in Bog postane kot deus ex machina ... Jaz bi rad govoril ne o Bogu na mejah, ampak v središču, ne v slabosti, ampak v moči, ne v smrti in krivdi, ampak sredi življenja in v dobroti človeka ... Cerkev ni tam, kjer človekove sposobnosti obnemorejo, na mejah, ampak sredi človeške vasi.”

Kristusovo Cerkev, občestvo vernih, ki hodi po njegovih stopinjah, ki izpoveduje vero v “duhu in resnici”, vodi Sveti Duh ne na obrobja človeškega življenja in človeške družbe, ampak v njeno osrčje. Prav v tem smislu moramo razumeti prizadevanja sinode in posrečeno trditev sinodalnega sklepnega dokumenta, da se želi Cerkev na Slovenskem prenavljati, da bo sposobna izpolniti svoje odgovorno poslanstvo do človeka. V ključnem in kočljivem zgodovinskem trenutku: na prelomu tisočletja.

Zvone Štrubelj

Vera ali magija?

Bilo je sredi zime. Med majhnim občestvom obiskovalcev tedenskih večernih maš sem ugledal nov obraz, obraz mladega fanta. "Odkod je in čemu tako zvesto prihaja v cerkev?" sem se spraševal.

Nekako po dveh tednih sem našel priložnost, da mi je uspelo spregovoriti z njim. Povabil sem ga, naj se oglasi pri meni, da bi se kaj pogovorila, saj sem vesel, če lahko spoznam novega človeka. Takoj se je odzval. Zvedel sem, da je iz naše župnije, čeprav ga nisem videl še nikoli prej. Pred menoj je razkril čudno zgodbo.

"Po materini smrti sem ostal sam. Drugih sorodnikov ne poznam in tudi prijateljev nimam. V moji samoti me je vznemirilo neko posebno dogajanje, ki si ga nisem znal razložiti. Opazil sem, da se v mojem stanovanju pojavljajo čudni zvoki, škripanje, da se odpirajo vrata, slišim glasove. Postalo me je strah. Obrnil sem se na neko vedeževalko, da bi me seznanila z uroki zoper duhove, ki strašijo. Njeni nasveti so bili neučinkoviti. Postal sem nervozen in nestrpen in sem ji zabrusil, da me samo vara in jemlje

denar. Vrnila mi je s sarkastično pripombo, naj grem k spovedi, začnem hoditi k maši in prejemati obhajilo. Menil sem naivno, da je to naslednja stopnja njene terapije, in sem poskusil. In glej, pomagalo je. Sedaj sem znova miren."

Seveda sem ob teh besedah kar osupnil. Znano je, da skuša hudi duh na različne načine vznemiriti ljudi, da bi nanje lažje vplival. Dolgo sva se pogovarjala o tem in kako z vero resnično moremo premagati strah, če je ta zaupna in ponižna. Obljubil je, da bo še prišel, pa ga nisem nikoli več videl.

To srečanje me je usmerilo v razmišljanje o različnih otenkih naše vere. Če je ta res živa, je polna ljubezni in zaupanja v Boga. Naj se zgodi Njegova volja!

Površna vera pa nas zlahka zavede v magične drže. Mislimo, da lahko tudi Boga podvržemo svojim potrebam, ga obvladamo. Naša molitev, naše maše, zakramenti postanejo magična sredstva, da bi od Boga nekaj izposlovali, izsilili. Neuspeh pa obrodi razočaranje. Seveda taki "krščanski magiji" dodamo še kakšne priveske: horoskope, amulete, prerokbe iz knjig, sporočila iz ali od ..., in tako naprej.

Tudi češčenje svetnikov postane včasih nekakšna magija: "Dobri Jezus, prosí sv. Antona, da bo uslišal mojo prošnjo!"

Vedno znova je potrebno preverjati iskrenost svoje vere, da se ne bo sprevrgla iz zaupanja v izmišljotine in izsiljevanje. Ko so apostoli imeli smolo pri ribolovu, je Jezus naročil apostolu Petru: "Odrini na globoko in vrzite mreže za lov!" (Lk 5,4). V globini vere nas čaka pravi ulov, resnična presenečenja in tudi stvarni odgovori na naše skrbi in vprašanja.

David Taljat

Velikonočna praznovanja

Nobenega praznika se ne obhaja pri nas tako slovesno kot veliko noč. To pa ni edino ime za ta praznik. Na vzhodnem Štajerskem in v Prekmurju mu rečejo vüzem, v Beli krajini vuzem, na Krasu pa vazam. Kresovi po gričih, pokanje možnarjev, pritrkovanje zvonov in vstajenska procesija so skupni izraz veselja cele župnije. Po družinah in med prijatelji pa še mnoge druge stvari prinašajo veselo razpoloženje.

Vstajenska procesija se začne zgodaj zjutraj pri božjem grobu. Duhovnik odgrne tančico z monštrance, se z njo obrne proti ljudem in trikrat zapoje aleluja, vsakič nekoliko višje. Pevci vsakič ponovijo. Pri tretjem petju aleluje prinese mlad fant ali največji ministrant iz zakristije kip vstalega Zveličarja in ga visoko dvigne. Nato duhovnik zapoje začetek pesmi Zveličar naš je vstal iz groba, pevci pa nadaljujejo. Začne se razvrščati procesija: spredaj gre namesto križa kip vstalega Zveličarja, ki mu v vinorodnih krajih na Štajerskem in Dolenjskem dajo v roke poganjek vinske trte, ki so ga prav za to priložnost vzgojili. Drugod pa ima kip v rokah zastavico z narisanim križem. Za Zveličarjem se razvrstijo ljudje, navadno vsaka soseska za svojim banderom. Nekatere v sredini gre pod "nebo", ki ga nosijo štirje ugledni moški, duhovnik z Najsvetejšim. Podeželska procesija krene iz vasi med travnike in njive. Na Štajerskem še sedaj med procesijo pokajo z možnarji. Ko se procesija vrne v cerkev, ji sledi slovesna velikonočna maša.

Blagoslovljena jedila in njihovo simboliko sem že opisal pred dvema letoma, zato bi zdaj omenil predvsem to, kako se ta jedila uživa. Ljudje hitijo od velikonočne maše domov brez ovinkov. Na Dolenjskem celo pravijo, da bo tisti, ki bo prvi doma, vse leto prvi na polju. Potem pride doma na vrsto uživanje velikonočnega "žegna". To je pravzaprav pravi domači

obred: vsi sedejo za mizo, nihče ne sme manjkati; nato gospodinja po molitvi postavi blagoslovljene jedi na mizo. Posebnost je v Beli krajini, kjer pred uživanjem blagoslovljenih jedil postavijo na mizo najprej lepo zapečeno velikonočno jagnje.

Povsod po Sloveniji se je z rokami, razlika je le v tem, kako se jedi razdeli. V Prekmurju postavijo pred vsakega bel krožnik, za razliko od navadnih dni, ko se je iz skupne sklede. Na Štajerskem in Dolenjskem pa se jemlje jedi s skupnega lesenega krožnika.

Povsod se skrbno pazi, da drobtine ne padejo na tla. Vse ostanke, tudi kosti, se v ognju sežge, le lupine pirhov ponekod zdrobijo in potresejo okrog hiše, da med letom ne bi prišle kače ali polži v hišo. Ponekod pa kosti posušijo in jih zatakejo za streho ali v steno, da bi bila hiša varna pred strelo.

Igre s pirhi so še vedno žive na Gorenjskem in Koroškem, drugod pa so šle že precej v pozabo. Pirhi so bili prvotno samo rdeči ali rumeni. Rdeči pomenijo kaplje Jezusove krvi, rumeni oziroma rjavkasti pa žolč, ki so ga dali piti Jezusu. Za besedo pih se v slovenščini ne da več najti izvora, ob primerjanju podobne besede v češčini pa se da razbrati, da pomeni rdečo barvo. V Prekmurju pa namesto pirhov poznajo "belice" - nepobarvana jajca, ki so v predkrščanskem času pomenila pregnano zimo.

Sekanje pirhov je bilo verjetno znano marsikje po Sloveniji. Po velikonočni maši, zlasti na velikonočni ponedeljek ali na belo nedeljo postavi kdo pih v klobuk, ki ga drugi z določene razdalje poskušajo s kovanec zadeti tako, da se vanj zapiči. Komur to uspe, dobi pih. Če se pa kovanec zakotali proč, dobi kovanec lastnik pirha. Druga igra s pirhi, znana še sedaj na Koroškem in ponekod na Gorenjskem, je trčljanje, trkanje s pirhi. Dva držita v roki vsak svoj pih in izmenjaje trkata. Tisti, ki mu uspe prvemu razbiti nasprotnikov pih, njegov pa ostane cel, zmaga in se polasti nasprotnikovega pirha. Tretji način, ki sem ga videl v Šenčurju na Gorenjskem, poznan pa je tudi na Koroškem, pa je spuščanje ali "rolkanje" pirha po deščici ali žlebu navzdol. Malo proč od deščice je v travi drugi pih. Če se pih prikotali do njega in ga razbije, zmaga tisti, ki ga je spustil po deščici in dobi pih, ki je bil zadet, ali pa dogovorjen znesek denarja. Če pa pirha ni zadel, dobi tisti, ki je nastavljal pih v travo.

Janez Modic

Zakaj živimo?

Skupino mladih Slovencev iz Francije sem našel na smučarskem tednu pod Poncami. Vsako leto jih pariška župnijska skupnost pod vodstvom župnika povabi in jim omogoči prijetno bivanje v domovini staršev.

Vse je pripravljeno in teče kot namazano s pomočjo rateških domačinov. Večeri po napornem 'delu' na smučišču so kljub utrujenosti namenjeni kratki duhovni temi. Letos sta mladim delala družbo izseljenski škof in duhovnik iz Nemčije. Položila sta mladim na srce nekaj svojih misli in svoj pogled na slovensko drugo generacijo v evropskem izseljenstvu.

Sledile so njihove misli in vprašanja. Pogovor je bil kratek, vendar živahen. Nič posebej izrazitega ni prišlo na dan. Tudi ne bi bilo zanimivo za širšo javnost, ko ne bi na koncu večera padlo ko z neba vprašanje, ki je zapisano v naslovu.

Zakaj živimo?

Zakaj sploh bivamo, kje najti smisel temu dejstvu, da smo se znašli na tem svetu živi? Najprej je obviselo pred nami vprašanje v zraku, brez podlage. Kakor da smo bili vsi presenečeni nad preprostostjo vprašanja in obenem nad neizmerno zapleteno množico odgovorov, ki se človeku porajajo ob njem. Toliko misli je in znamenj, da je življenje nekaj izjemno dragocenega in da je smisel in pomen življenja pravzaprav v življenju samem. Saj ni mogoče ovrednotiti življenja drugače kakor le z življenjem.

Smisel življenja je bogato življenje, polno življenje. Na razpolago nam je kot možnost, je poskušal eden izmed njih v besede ujeti skrivnost. Bogastvo življenja ni v imetju ne v zunanjih časteh. V tem smo si bili kmalu na jasnem. Polnost življenja je lahko samo v odprtosti za vso vsebino, ki jo življenje samo iz sebe ponuja. Človek se namreč sam odloča, katere možnosti, ki so vsak dan na razpolago, bo izbral in jih uresničil zase in za druge.

Človeštvo celotne zgodovine se je ukvarjalo s tem vprašanjem in ljudje so našli zdaj bolj, zdaj manj posrečene odgovore. Zelo veliko spoznanj o izpopolnitvi

človekovega življenja je shranjenih v religioznem izkustvu vsega človeštva. To je prisotno v verstvih. Bogastvo življenja so ljudje odkrivali kot dar iz božje roke.

Prav posebno razsvetljenje pri iskanju smisla življenja pa smo ljudje našli v življenju in delu Jezusa iz Nazareta. V njem so njegovi sodobniki odkrili božjega poslanca, ki je prišel kot obljubljeni in napovedani človekov Odrešenik. Bog se je po njem sklonil k nam in pojasnil ter pokazal, kako velik cilj in smoter nam postavlja on sam: naredil nas je za posinovljence, vredne njegovega božanstva. Poklicani smo, da uresničimo v sebi cilj božjega otroštva, kar pomeni, da nas je živi Bog povabil k popolnosti večnega življenja. To resnico so odkrivali vedno številnejši ljudje raznih kultur in ver, se odločili za Kristusa in postali kristjani. Tako se dogaja tudi danes tistim, ki iskreno iščejo odgovor na zgornje vprašanje.

Človekova prihodnost je v Jezusu in njegovem evangeliju. Večjega smotra in cilja ni. Človek v božjem okolju je popolnoma potešen v vsem svojem hrepenenju in v vsem svojem iskanju.

"To pa moram premisliti!" je pripomnilo dekle med mladimi iz Pariza, ko smo se razšli.

J. P.

Mladi Slovenci iz Francije na smučanju pod Poncami

Revščina vseh vrst

V Sloveniji ima revščina različne oblike: v zadnjem času se jih je pokazalo kar nekaj. Okrog 265.000 ljudi, 13,8 % prebivalstva, živi pod pragom materialne revščine. Ta revščina ni enakomerna porazdeljena. Najbolj prizadeta področja so na vzhodu države: Pomurje, del Štajerske in demografsko ogrožena področja.

Revščina srca se kaže v oblastnih krogih, še zlasti v vodilni Liberalni demokraciji, kjer se stremuhi borijo za položaje v stranki, računajoč na Drnovškov odhod. Ta je že sam opozoril na to nezdravo in za državo škodljivo stremuštvo v stranki, ki ga vodijo zgolj zasebni interesi, za skupno blaginjo pa mu ni mar. V desetih letih vladanja se je ta stranka močno skorumpirala in posledica tega je tudi 265.000 ljudi pod pragom revščine. Kakšne bi bile resnične številke, če bi tej vojski revežev prišteli še njihove družinske člane? "Zgodba o uspehu", ki je bilo geslo LDS, je v naši vsakdanjosti samo še zgodba o finančnem uspehu njenih ljudi.

Skorumpiranost se je zagrizla celo v Rdeči križi Slovenije. Denar, namenjen potrebnim, ki mu ga je v te namene dajala tudi država, so njegovi funkcionarji posojali prijateljem ali vlagali v podjetja znancev. Da bi ga pomnožili ... a ne za potrebne. Ti funkcionarji sedaj odstopajo "zaradi bolezni" in bati se je, da bo pri tem ostalo. Nič ni videti, da bodo za zlorabe sodno preganjani. So se pač znašli! Kje je tu pravna država? Najhuje od vsega pa je, da so ljudje zaradi tega povsem izgubili zaupanje v dobrodelne ustanove ... Reveži so spet potegnili "ta kratko"!

Revščino duha beremo, poslušamo in vidimo v medijih. Namesto da bi bili mediji kritični do oblasti in ji gledali pod prste, na vse načine odvrtačajo pozornost od njenih zlorab in korupcije. Zato vedno znova pogrevajo razne teme o bogati Cerkvi, vračanju gozdov in podobno ... Teme, ki že deset let burijo duhove in jih okupirajo, tako da se z resničnimi problemi naše družbe ne utegnejo ukvarjati. Mediji imajo zato

pomembno vlogo pri utrjevanju škodljivih oblastnih praks, ker ves čas ustvarjajo nove delitve, nove zamere in odpirajo nova "bojna polja", kjer ljudje jurišajo na namišljene sovražnike, oblastem pa puščajo proste roke. Kakšnih zavajanj so sposobni mediji, smo videli npr. v neki pogrošni satirični oddaji potem, ko je že bilo jas-

no, da gre pri Rdečem križu za res težke milijone. Satiri niso vzeli v pretres Rdečega križa, ampak so se norčevali iz Karitas: obleke in pršut, ki so jih verni prinesli za revne, si je prisvojil pijan župnik. Sporočilo je jasno: kaj neki se zgražate nad zlorabami v Rdečem križu, ko pa je cerkvena Karitas še slabša. Brez podlage, brez dokaza ... a med ljudi se seje dvom in nezaupanje do Karitas, da ljudje ja ne bi sedaj njej darovali kaj več za revne.

Civilizacijsko revščino odločno gojijo naprej revolucionarji in njihovi somišljeniki. Ti so pripravljene pokopati deset tisoče pobitih po vojni in izdati mrliške liste le, če bomo mrtve ideološko razdelili na tiste, ki so "padli za domovino", in one, ki so bili (upravičeno) pobiti. Vendar tu ne gre za domobrance, gre predvsem za otroke, žene, starce in bolne, ki so jih pobijali še leta 1946 po Štajerskem, ker jim tam pač ni uspelo prej izpeljati revolucije. Te povojne žrtve, povsem nedolžne civilne žrtve, in teh je največ, naj bi bile manjvredne od padlih partizanov samo zato, ker so jih v miru dali pobiti komunisti. Kako daleč smo še od civilizacije, če niti nedolžnim žrtvam komunizma ne priznamo domoljubnosti, po njihovih morilcih pa se imenujejo naše ulice. In to v času, ko Miloševiću, bratu morilcev po prelitih krvi in po ideologiji, sodijo v Haagu. Zato tudi ne preseneča, da se prav ti z vsemi močmi upirajo vstopu v Nato in Evropo. Se morda bojijo Haaga? Upravičeno!

*Naj ta nepopoln spisak revščin končam z **biološko**: čez sto let bo samo še pol milijona Slovencev. Škoda, človeštvo bomo oropali za eno bogato in tisočletno kulturo, za en čudovit jezik.*

Drago Ocvirk, CM

ZAPISALI SO ...**Iz resolucije o odnosih s Slovenci po svetu (ReOSPS)**

V sredo, 23. januarja, je Državni zbor (DZ) potrdil Resolucijo o odnosih s Slovenci po svetu. Besedilo obravnava položaj Slovencev, ki živijo po raznih državah sveta, in obveznosti, ki jih ima do njih matična država. Resolucija je plod dolgoletnih želja in pobud izseljencev, da bi matična domovina končno uredila tudi status rojakov, razseljenih po svetu. Komisija za odnose s Slovenci po svetu je opravila veliko delo, če se spomnimo, da je že vse kazalo na to, da je sedanja vlada sprva niti ni nameravala imenovati - očitno so bili nasprotniki reševanja problematike slovenskega izseljenstva vsaj na začetku zelo glasni in tudi zelo vplivni. Po nešteti javnih protestih in reakciji iz izseljenstva pa je nova vlada le popustila in imenovala komisijo, ki ji je predsedoval Franc Pukšič (SDS). Pokazal je veliko vnemo, da se končno razrešijo vprašanja, ki so v demokratičnem svetu povsem samoumevna. Resolucija vsaj deloma upošteva rešitve, ki so poznane v drugih evropskih državah. Podprle so jo vse vladne stranke, prav tako pa tudi opozicijske Nova Slovenija, Socialdemokratska stranka in Stranka mladih Slovenije.

Po besedah zunanjega ministra Rupla glavne usmeritve resolucije sledijo priporočilom Sveta Evrope in Parlamentarne skupščine SE. Resolucija pomeni velik korak naprej v iskanju soodgovornosti med matično državo in Slovenci po svetu - po različnih ocenah živi zunaj Slovenije več kot četrtina vseh pripadnikov slovenskega naroda.

Resolucija vsebuje najprej kratek uvod, v katerem ugotavlja izhodiščna dejstva slovenskega izseljenstva, odnos države do rojakov po svetu, določi organe, ki so odgovorni za sodelovanje s strani države in opredeli, kdo so njeni sogovorniki na strani izseljencev:

- *Resolucija se nanaša na Slovence, ki živijo zunaj Republike Slovenije, razen na tiste, katerih položaj določa resolucija o položaju avtohtonih slovenskih manjšin v sosednjih državah.*

- *Republika Slovenija pri sodelovanju ter finančni podpori upošteva posebne potrebe Slovencev oziroma slovenskih skupnosti v posamezni državi ter pri tem posebej spodbuja njihove samoiniciativne dejavnosti in pridobivanje sredstev za delovanje v korist ohranjanja in razvoja slovenstva.*

- *Organizacije in društva, katerih delovanje vključuje sodelovanje s Slovenci po svetu in so financirane iz*

proračuna Republike Slovenije, delujejo v skladu s temeljno politiko Republike Slovenije do Slovencev po svetu, ki jo določa državni zbor, izvaja pa vlada.

Tretje poglavje resolucije govori o finančni podpori in o kriterijih, po katerih naj se ta deli.

Republika Slovenija finančno podpira dejavnosti Slovencev po svetu, ki so namenjene ohranjanju in rasti slovenske narodne identitete, kulture in jezika ter ohranjanju kulturne dediščine. Sredstva se namenjajo v skladu s pravnimi predpisi Republike Slovenije. Pri tem se upoštevajo naslednja načela:

- *načelo ohranjanja in razvoja slovenskih skupnosti v svetu ter krepitev narodne zavesti - predstavlja temeljno osnovo za pomoč Slovencev po svetu;*

- *načelo specifičnega pristopa do posamezne slovenske skupnosti - upoštevati je potrebno raznolikost dejanskega stanja, okoliščin, razmer, navad in drugih dejavnikov, ki se za Slovence po svetu od kraja do kraja razlikujejo;*

- *načelo ohranjanja najpomembnejših institucij slovenskih skupnosti - institucije, ki so steber obstoja slovenske skupnosti v tujini, lahko imajo, seveda ob izpolnjevanju načel in dogovora znotraj slovenske skupnosti, poseben status glede dodeljevanja finančnih prispevkov;*

- *načelo ohranjanja dejavnosti, ki potekajo že daljše obdobje - posebna pozornost se ob upoštevanju ostalih načel in kriterijev praviloma namenja dejavnostim, ki potekajo že daljše obdobje in katerih prenehanje, tudi za samo krajše obdobje, bi povzročilo škodo celotni slovenski skupnosti (na tistem območju);*

- *načelo povezanosti s Slovenijo - za obstoj slovenske skupnosti v tujini je pomembno ohranjanje povezanosti z matično državo.*

Najdaljše je zadnje, četrto poglavje, v katerem določa osnovna področja sodelovanja RS s Slovenci po svetu. Najprej govori o ohranjanju slovenskega jezika in izobraževanju; nato o kulturnem sodelovanju in ohranjanju dediščine.

Zelo pomemben del resolucije je namenjen vračanju v domovino in problematiki državljanstva. Glavna določila so:

- *Republika Slovenija je zainteresirana, da se osebam slovenskega porekla, ki imajo aktivno vez s Slovenijo in ki to želijo, omogoči pridobitev slovenskega državljanstva.*

- *Pripravi se normativni okvir, ki bo uredil posebne pravice in ugodnosti Slovencev brez slovenskega državljanstva.*

Zadnji del resolucije pa spregovori še o problematiki sodelovanja na volitvah:

- *Republika Slovenija omogoča slovenskim državljanom s stalnim prebivališčem v tujini sodelovanje pri volitvah in si prizadeva, da se odpravijo težave, ki so se pojavljale slovenskim državljanom v tujini pri izvajanju njihove volilne pravice.*

- *Republiška volilna komisija v sodelovanju z Ministrstvom za zunanje zadeve oziroma diplomatsko konzularnimi predstavništvi zagotavlja Slovincem po svetu pravočasno obveščenost in sodelovanje pri volitvah v Republiki Sloveniji.*

Upamo, da sprejeta resolucija ne bo ostala zgolj črka na papirju. Življenje na tujem terja konkretne in takojšnje rešitve. Vsako odlašanje ali nove delitve bi lahko zadale nove rane, ki bodo lahko usodno vplivale predvsem na mlade. Ti v spremenjenih razmerah znova iščejo stik s svojimi koreninami. To njihovo iskanje je nekaj svetega in ne smemo dovoliti, da bi jim to onemogočili. Naj resolucija postane nova priložnost, da se razmere spremenijo v dobro Slovencev po svetu in domovine.

LB

Svobodna Slovenija LXI/4, Tone Mizerit VRACANJE, NASELITEV IN POLITIKA

Ko je leta 1991 Slovenija postala samostojna, so zadoneli številni glasovi in izrazili željo, da bi matična država stvarno omogočila možnost vrnitve v domovino Slovincem, ki živijo širom sveta in tudi njihovim potomcem. V utemeljitev tega so posamezniki in tudi skupnosti navajali primere drugih držav, ki so tako politiko pozitivno zastavile, kot npr. Izrael in Hrvaška.

Vemo, da se je prav primer Hrvaške žalostno izjalovil, medtem ko je v tem času zaradi posebnih okoliščin Izrael še ojačil vseljevalno politiko in sta konkretne ko-

Dekliški pevski zbor iz Münchna

Slovenska kapela v Gradcu

rake zadnje čase podvzeli Španija in Italija v posebnem primeru naseljencev in njihovih potomcev v Argentini.

Dva dogodka sta v Sloveniji pred kratkim postavila vprašanje "repatriacije" na pomembno mesto: Resolucija Državnega zbora o odnosih s Slovenci po svetu, sprejeta 23. januarja, in pa huda socialna in gospodarska kriza, ki jo prestaja Argentina in prizadeva tudi tukaj živeče rojake.

Poseben odstavek omenjene Resolucije govori o tej zadevi. V njej Državni zbor trdi:

"Republika Slovenija je zainteresirana za vračanje Slovencev po svetu v Slovenijo, ravno tako pa tudi za naselitev njihovih potomcev. Posebno pozornost pri tem posveča tistim, ki lahko doprinesejo k razvoju Slovenije.

Državni organi Republike Slovenije zagotavljajo Slovincem po svetu ustrezne informacije o vračanju v domovino ter izvajajo z zakonom predpisane olajšave. Urad Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu, Urad Vlade Republike Slovenije za informiranje ter Ministrstvo za informacijsko družbo pripravijo informativno brošuro. Informacije morajo biti dostopne tudi na diplomatsko-konzularnih predstavništvih Republike Slovenije v tujini. Olajšave naj zajemajo tudi poenostavitev postopkov, kot je nostrifikacija diplom in podobno.

Slovincem po svetu, ki živijo v državah, kjer vlada huda politična oziroma gospodarska kriza, Republika Slovenija omogoči njihovo vrnitev v domovino.”

Nedvomno se zadnji odstavek, dodan tik pred izglasovanjem, nanaša na Slovence v Argentini. To je potrdil tudi minister za zunanje zadeve, Dimitrij Rupel, saj je v svojem nagovoru pred Državnim zborom imenoval našo državo in zagotovil, da bo Slovenija zbrala podatke o tukaj živečih Slovencih in poskušala uresničiti naše želje.

Z veseljem moremo torej ugotoviti, da je tolikokrat izražena želja povratka ali naselitve končno našla legalni izraz v Resoluciji, in da se matična domovina konkretno zanima za kritičen položaj svojih ljudi v svetu. Potrebno pa je predvsem, da se jasno nakažejo pogoji naselitve, ugodnosti, ki jih država nudi in se zagotovi vsestranska podpora tistim, ki se odločijo za naselitev v Sloveniji.

A problem “repatriacije” je mnogo večji. Slovenija mora načrtovati stvarno in dolgoročno vseljevalno politiko do po svetu živečih Slovencev in njihovih potomcev, ki naj bo del širše politike prebivalstva, katere smoter je dobrobit celotnega naroda in slovenske države. Ta politika se ne more omejiti le na reševanje neke

MLADI IZ PARIZA NA TRGU V KRANJSKI GORI

konkretne situacije določene skupnosti, temveč mora biti prilična in veljavna za vse slovenske postojanke v svetu. Le v takem okviru bo tudi pomoč v konkretnih primerih uspešnejša in lažje izvedljiva.

Predvsem pa začrtovanje in izvajanje te politike ne sme biti v službi kakih skupinskih, še manj strankarskih interesov, ne z “leve” ne z “desne”. Tako maloštevilen narod, kot smo Slovenci, si v globaliziranem svetu ne more privoščiti razhajanj še na tem področju. Njegov obstoj in dobrobit pa mora biti cilj skupnih naporov vseh, ki nam je slovenstvo pri srcu.

BREZ PREDSDOKOV, A ZLASTI BREZ PANIKE

Odločitev preselitve celotne družine iz Argentine v Slovenijo ni lahka. Odvisna je od položaja vsakega posameznika, a bistveno tudi od pogojev in ugodnosti, ki jih lahko slovenska država nudi možnim povratnikom ali priseljencem. Nekaj primerov preseljevanja že lahko zabeležimo v zgodovini samostojne Slovenije. V zadnjem času je tudi katoliška Cerkev sprožila svojo iniciativo. A upoštevati moramo, da tu ne gre za begunce ali pregnancy, temveč za ustaljene družine, ki imajo v sedanjem stanju vsaj streho nad glavo in nekoliko opore v sorodnikih in okolju.

Zato je tudi toliko večja odgovornost države za kako številnejše preseljevanje. Pri tem morajo odgovorni funkcionarji imeti pred očmi konkreten položaj, ne le v Sloveniji, temveč tudi v Argentini, sicer je nemogoče govoriti o številu tistih, ki so namenjeni, da se preselijo.

Enako morajo stvarnost upoštevati tudi vsi tisti, ki jih današnja kriza v Argentini sili k sklepanju težkih

odločitev, kot bi bila naselitev v Sloveniji. Spričo dejstva, da so cene vozovnic izredno visoke, da je danes nemogoče prodati kakršnokoli lastnino, vključno stanovanje, da je vprašanje zaposlitve v lastni stroki bistveno, je končna odločitev brez jasnih pogojev izredno težavna. V tem oziru bi morala slovenska država najprej zagotoviti preskrbo stanovanja za posameznike in družine, zaposlitev in vsaj začetno gnotno podporo.

Zato je umestno, da zahtevamo in pričakujemo s strani slovenskih oblasti jasno in dobrohotno nastopanje v prepričanju, da tudi v tem primeru ne gre za stroške marveč za investicijo; s strani morebitnih kandidatov za vselitev pa resnost, da odločitev vzamejo nase brez panike ali vpliva javne psihoze, ki bi škodovala v prvi vrsti njim samim.

Nadaljnji dogodki bodo pokazali, če bomo eni in drugi znali pravilno usmeriti nove možnosti, ki se nam odpirajo na obeh straneh oceana.

S posebno akcijo je Škofijska karitas Koper z novim letom začela zbirati kovance tistih evropskih držav, ki so s 1. 1. 2002 ukinile nacionalne valute in sprejele evro kot plačilno sredstvo. Drobiž so ljudje lahko oddali v cerkvah, centrih Karitas in na nekaterih bankah, kjer so bili za to pripravljeni nabiralniki. Odziv je bil presenetljiv. Več sto kilogramov kovancev različnih valut se je stekalo v centre Karitas, kjer so jih sodelavci Karitas - prostovoljci sortirali in preštevali. Tako je bilo na področju Škofijske karitas Koper do konca februarja zbranih in oddanih na banko za 4.070.000 SIT drobiža. Nekaj kovancev, ki bi bili doma le spomin na minule čase, bo na tak način ohrani-

lo svojo vrednost, saj bodo zbrana sredstva namenjena pomoči družinam v stiski.

V britanskem Birminghamu je potekala 13. konferenca vodilnih vojaških kaplanov, vojaških vikarjev in škofov zveze NATO in Partnerstva za mir, ki se je je udeležil tudi prvi vojaški vikar Slovenske vojske dr. Jože Plut. Na konferenci, ki jo prireja evropsko poveljstvo ameriške vojske v sodelovanju z generalštabom angleške vojske, so udeleženci iz več kot 35 držav razpravljali predvsem o delu kaplanov v operativnih intervencijah.

“ENO SRCE” ZA ZDRUŽENO EVROPO

Iz slovenske skupnosti v mondeni sredozemski Nici se je v tem mesecu podala na pot v slovenski in širši evropski prostor zanimiva zgoščenka COR UNUM (Eno srce). Njen avtor je najmlajši slovenski izseljenski duhovnik v Evropi mag. David Taljat. Zato je tudi glasba zgoščenske zaznamovana z mladostjo in ritmom, prijetna za poslušanje, obenem pa spojena z bogatimi besedili, ki govorijo o vsem, po čemer danes ljudje hrepenimo: o veri, prijateljstvu, zaupanju, dobroti, miru ...

Zgoščenka, ki jo vsem toplo priporočamo, je nekaj posebnega; njene pesmi nas nagovarjajo v šestih različnih jezikih. Lahko rečemo, da je na svojstven način evropska, kar nakazuje tudi njen ovitek, na katerem ptica v letu simbolično vabi Evropo v višine duhovnih razsežnosti življenja. Konec koncev bi bilo res žalostno, če bi nas povezovala samo pravkar uvedena skupna denarna enota, živeli pa bi v istem

prostoru brez pravega skupnega duha, ne da bi se trudili postajati eno srce.

V glasbenem prvencu duhovnika Davida odkrijemo sporočilo njegovega osebnega duhovnega in človeškega izkustva, ter veliko duhovne svežine, ki želi nagovoriti slovenske rojake kakor tudi tujce. Upati je, da bo všeč tako mlajšim kot starejšim. Poleg vsega to delo predstavlja še en prispevek k ustvarjalnosti naših ljudi na tujem.

Zgoščenka COR UNUM želi poslušalcem posredovati še eno željo njenega avtorja: da bi se v njih prebudil čut dobrotelnosti. Delo ne nosi brez razloga enak naslov, kot se imenuje tudi papeški svet za dobrotelnost - tudi zgoščenka se pridružuje prizadevanjem Cerkve za dobrotelnost in solidarnost. Zato je celoten izkupiček od prodaje plošče namenjen Škofijski gimnaziji v Vipavi in Aninemu skladu za družine z več otroki.

Hvalevredno je, da so izdajo plošče podprli tudi dokaj številni pokrovitelji: Radio Ognjišče, Družina, Radio Cerkno, Urad RS za Slovence v zamejstvu in po svetu, Zveza slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi, Slovenska katoliška misija v Švici ter nekateri drugi dobrotniki iz Francije, Avstrije, Kanade in Slovenije.

Cena zgoščenske je 14 EUR + stroški pošiljanja 2 EUR. Slovenci po svetu lahko kupite ploščo pri vaših izseljenskih duhovnikih ali pa jo naročite direktno pri avtorju na sledečem naslovu:

David Taljat
142, av. de la Californie, 06200 Nice, FRANCE
Tel: 0033 6 13 24 21 08

Po osamosvojitvi Slovenije je pri nas znova zaživelo Kolpingovo združenje. Gre za katoliško organizacijo, ki izvaja različne oblike usposabljanja za življenje, poklic, delo, zakon in družino ter aktivno delovanje v Cerkvah in družbi. Združenje ima v Sloveniji trenutno 17 Kolpingovih družin, v katerih je 350 članov. Tem se je v zadnjem času pridružila še ena, ki so jo ustanovili v stolni župniji v Mariboru.

*

Na Ptuj so v sredo, 30. januarja, odprli Terapevtsko pripravljalni center, ki deluje pod okriljem Škofijske karitas Maribor. Izvajal pa bo program s posebnim poudarkom na šoli za življenje, ki jo v svojih skupnostih Srečanje goji italijanski duhovnik Don Pierino. Odvisniki se bodo v centru pripravljali za vstop v komeune Srečanje, starši pa bodo lahko v centru poiskali pomoč v težavah.

*

V Sloveniji je v februarju uradno začel delovati javni Zavod za presaditve organov in tkiv ali krajše Slovenija-Transplant. Zavod povezuje državno presaditveno mrežo z evropskimi donatorskimi in transplantacijskimi centri. Ob tem, da zagotavlja organe in tkiva za izvajanje dejavnosti, pa nadzoruje še legalnost in varnost celotnega sistema.

*

Naša zimska olimpijska odprava se je domov vrnila z enim bronastim odličjem, ki so ga priborili skakalci na ekipni tekmi. Damjan Fras, Primož Peterka, Robert Kranjec in Peter Žonta so na veliki skakalnici (K-120) osvojili bronasto medaljo, Robert Kranjec pa je postavil celo daljavo dneva, 133 m. Premagali so tudi avstrijsko in japonsko četverico. Nekaj dobrih dosežkov je uspelo tudi dekletom v smučarskih tekih in biatlonu (Andreja Mali je bila sedma na tekaškem šprintu, Andreja Grašič je osvojila 10. mesto na biatlonski tekmi na 7 km). Omeniti velja tudi 5. mesto Dejana Koširja v deskanju na snegu, vse ostalo pa je pod pričakanji. Še najbolj je razočarala alpska smučarska reprezentanca, ki se domov vrača le s tremi devetimi mesti.

*

Slovenska atletinja Jolanda Čepak je na evropskem dvoranskem prvenstvu na Dunaju z novim svetovnim rekordom osvojila zlato medaljo v teku na 800 metrov. Čepakova je v tesnem zaključku premagala domačo favoritinjo Stefanie Graf in s časom 1:55,82 za dobre pol sekunde izboljšala star svetovni rekord, ki ga je le-

ta 1988, prav tako na Dunaju, dosegla Nemka Christel Wachtel (1:56,40).

*

V Sloveniji se varne počuti 72 odstotkov prebivalcev, ogrožene pa 11 odstotkov, pri čemer se bolj ogrožene počutijo ženske in nižje izobraženi, je pokazala javnomnenjska raziskava. Med dejavniki, ki najbolj ogrožajo varnost Slovenije, so vprašani na vrh lestvice uvrstili mamila in narkotike, kriminal ter prometne nesreče, na zadnje mesto pa vojaške grožnje s strani drugih držav.

*

V Slovenski ljudski stranki pričakujejo, da bo skupina 28 poslancev Liberalne demokracije, Združene liste, DeSuSa in Nacionalne stranke umaknila amandmaje k zakonu o vojnih grobiščih. Vlada je predlog zakona namreč sprejela soglasno. Po besedah poslanca ljudske stranke Stanislava Brenčiča amandmaji poslancev kažejo na podobo dogodkov v drugi svetovni vojni, kot jo pišejo zmagovalci.

*

Predsednik državnega zbora Borut Pahor je kot gost v oddaji Aktualno na Televiziji Slovenija v torek, 18. februarja, med drugim napovedal "okvirne" datume letošnjih volitev - predsedniške naj bi bile med 13. oktobrom in 17. novembrom, volitve občinskih svetov in županov pa med 22. septembrom in 17. novembrom.

(Gradec) Edi Harnik je s harmoniko poskrbel za lepo razpoloženje na pustovanju.

A N G L I J A

LONDON

V mesecu februarju je bila slovenska sv. maša za naše rojake iz Londona in okolice na drugo nedeljo v mesecu, ki je bila ravno pustna nedelja. Mašo sta darovala kar dva slovenska duhovnika: dolgoletni misijonar iz Zambije, jezuit p. Stanko Rozman in londonski slovenski župnik S. Cikanek. Misijonar p. Stanko je pri maši tudi pridigal. Udeležba ni bila velika, toda zelo prijetna. Naš dobri Ivan Dežman je poskrbel, da smo bili po bogoslužju pogoščeni z dobrimi krofi in "flancati", ki jih je za nas spekel sam. Velikokrat smo ob različnih prireditvah in praznikih deležni tudi prave slovenske potice, ki jo Ivan prav tako mojstrsko speče.

Že pred drugo nedeljo v februarju, zlasti pa pred pepelnično sredo so vsi rojaki v Angliji in Walesu prejeli župnikova Bogoslužna sporočila za postni čas in veliko noč. V njih so duhovna premišljevanja o pomenu postnega časa in vstajenjskih praznikov. Poleg tega so v njih objavljena obvestila o župnikovih obiskih rojakov v tem svetem času po celi Angliji in Walesu, z datumi in urniki obhajanja evharističnega in spokornega bogoslužja.

V začetku februarja smo bili v Našem domu veseli obiska prvega duhovnika, kurata za duhovno oskrbo Slovenske vojske, polkovnika dr. Jožeta Pluta. Gospod Jože se je od 4. do 8. februarja v letalskem

oporišču Cosford v bližini Birminghama udeležil mednarodne konference vodilnih vojaških duhovnikov (kuratov) zveze NATO in tako imenovanega Partnerstva za mir. Udeleženci te konference so bili vojaški škofje, vikarji in vodilni kurati katoliške in anglikanske Cerkve ter različnih evangeličanskih in pravoslavnih Cerkva. Skupaj jih je bilo 66 iz 32 držav. Ob obisku svoje tete Olge v Keighlyju v severni Angliji se je udeležil tudi pogrebne svete maše za pokojnega rojaka Tonija Plahuta v katedrali v Lancasteru, kjer je maševal in se v pridigi od njega poslovil v imenu slovenske Cerkve, naše katoliške misije v Londonu in slovenskega župnika v Veliki Britaniji, ker se leta pogreba svojega prijatelja Tonija ni mogel udeležiti.

Konec februarja smo v Našem domu začeli z obnovitvenimi deli, ki so se zavlekla vse do srede marca. Popravila in prenove so bile deležne zlasti kuhinja, pisarna in kopalnica. Tudi stopnišče, ki je v celoti leseno, je bilo potrebno popravila - obenem pa še marsikaj drugega. Na srečo so pri tem župniku prišli na pomoč njegovi sorodniki iz Slovenije in prijatelj Ivan Brerar iz Avstralije. Vsem, ki so pri delih pomagali, se naša misija v Londonu iskreno zahvaljuje - naj jim dobri Bog povrne s svojim blagoslovom.

Že v soboto, 2. marca, je naš župnik začel s svojimi postnimi obiski slovenskih rojakov. Tokrat so bili prvi na vrsti rojaki iz Severne Anglije: v soboto tisti iz okolice Leedsa, ki imajo slovensko mašo v Rothwellu, v nedeljo pa še rojaki iz Bradforda in okolice, ki imajo slovensko mašo v cerkvi sv. Ane v Keighlyju. V soboto, 9. marca, je bila slovenska maša v Aberdareu

za rojake iz Walesa in v nedeljo v kapeli Doma za rojake iz Londona in okolice.

Osmrtnica

V večnost je v nedeljo, 3. februarja, odšel Toni Plahuta iz Lancastera. Zadnje slovo od našega dobrega Tonija je bilo na dan Lurške Matere Božje, v ponedeljek, 11. februarja, z mašo zadušnico v katoliški stolnici v Lancasteru. Kot smo že zapisali, je pri sv. maši in pogrebu slovenskega župnika S. Cikaneka nadomeščal duhovnik, vojaški kurat Slovenske vojske, dr. Jože Plut, ki se je od pokojnega poslovil v imenu slovenske Cerkve in njene katoliške misije v Veliki Britaniji.

Toni Plahuta je bil rojen 15. marca 1927 v župniji Šentrupert nad Laškim. V tem kraju je preživel svoja otroška leta. Bila so to težka leta svetovne recesije in zato polna pomanjkanja skoraj vsega potrebnega za dostojno življenje. Tonijeva velika glasbena nadarjenost in ljubezen do knjig sta mu pomagali preživeti tisti težki čas. Že kmalu je spoznal, da ni ustvarjen za težaško delo na kmetiji, zato se je kot mladenič šel učiti za trgovca. Kmalu je odšel od doma. Domače ognjišče mu je po 2. svetovni vojni nadomestila tujina - najprej Avstrija in nato Anglija. V Angliji sta si z ženo ustvarila družino. Rodili so se jima trije zdravi in krepki otroci - hčerka in dva sinova. V Lancasteru, kjer je živel od leta 1950, si je uredil skromen, a prijeten dom, kamor je rad vabil svoje prijatelje in znance - mnoge tudi iz Slovenije. Vse življenje je bil močno povezan s svojo rodno domovino, ki je ni nikoli pozabil niti je ni mogel preboleti. Posebno zadnja leta

se je vsaj enkrat na leto podal na več kot 2000 km dolgo pot do rodne grude, od koder pa se je ponovno rad vračal k svojim v Anglijo. Ta njegova razpetost med dvema deželama mu je marsikdaj privabila solze v oči in prebujala rahlo otožnost v njegovem srcu. Vsem nam je bil izredno drag, cenen in spoštovan - v takšnem spominu ga bomo vedno ohranili.

*Zapis sestavila
Tonijeva nečakinja Marica*

Slovenski župnik v Veliki Britaniji izraža v imenu slovenske katoliške misije v Londonu in v svojem imenu iskreno sožalje vsem Tonijevim sorodnikom, prijateljem in znancem, ki jih je Tonijeva smrt prizadela, ter zagotavlja molitve in mašni spomin za pokojnega.

DUNAJ

V krogu mater v naši fari sem prislunhnila žalostni ugotovitvi ene izmed njih, da njeni otroci ne najdejo lastnih korenin, ker je primorana vsakih nekaj let menjati življenjsko okolje zaradi delovnih razmer svojega moža. Svetovala sem ji, naj jim v tujini gradi dom s tem, da poišče v vsaki novi okolici skupnost njenih rojakov. Potem bodo otroci lažje spoznavali, kam spadajo. Lepo je najti košček topline domače zibel v krogu rojakov tudi zunaj domovine! Lepo je imeti prijatelje širom po svetu, vedeti, kaj delajo, kaj jih veseli, pa

tudi morda, kakšne so njihove skrbi. Čeravno čutim, da smo z nekaterimi še posebej povezani v dobrem, je le premalo, da zgolj mislimo drug na drugega, saj se mora misel utelešati tudi v tem, da si izkazujemo prijateljstvo na bolj vidne načine, recimo s pisanjem.

Na Dunaju in v okolici se kar vidno prebujajo pomlad, ptice mi veselo oznanjajo svoje sporočilo, ko pri odprtem oknu sedim in razmišljam, kaj smo pravzaprav posebnega delali v našem pastoralnem centru v zadnjih mesecih. Potem, ko nam je ob nedeljskih obiskih pevskih zborov iz Slovenije ves advent "Zelenela lipa", smo hkrati ugotavljali, kako naše petje pri mašah bolj in bolj slabi, saj so nekateri starejši dejavni privrženci nekdanjega ubranega petja onemogli ali nas zapustili, novi pa se sami od sebe težko vključijo v štiriglasno petje, ki je pri nas še vedno v navadi. V prvih nedeljah tega leta se je zaiskrila želja, da bi ustanovili lasten pevski zbor in zanetil se je vsaj majhen plamen. Res nas je zaenkrat le dobra peščica, toda navdušenost med nami je dovolj velika. Naš gospod župnik, za katerega je splošno znano, da je izredno dober pevec in je izpilil že prenekateri zbor, se vsak ponedeljek zvečer trudi z nami. Gospodu Štecklu pomaga mlada organistka Katharina, ki ob njegovih odsotnostih tudi sama vodi pevске vaje.

V postnem času se ob sredah zvečer v naši cerkvi Srca Jezusovega zbiramo k molitvi križevega pota, ob kateri poskušamo čim globlje dojeti sporočilo Kristusovega življenja in trpljenja. Če se ob našem Učeniku poglobimo v darove in talente, ki so nam v življenju darovani, in jih znamo prepoznati z ljubeznijo, bomo ob tem

morda sposobni napraviti velike korake v smislu uresničevanja našega življenjskega poslanstva.

Še o oljčnih vejicah za cvetno nedeljo! S tem ne smemo prenehati, saj so nam mnoge avstrijske župnije postale naklonjene in so oljke že sprejele za lastne. Do sedaj so namreč uporabljali mačice. Dolga leta truda smo vložili v prepričevanje, da je oljka kot simbol miru našla prostor med avstrijskimi verniki, brez katerih si mnogi še vedno ne morejo predstavljati blagoslova zelenja na cvetno nedeljo. Akcija, h kateri nas je vzpodbudila župnija sv. Lucije pri Portorožu, vabi, da bi z darovi za oljke pomagali pri gradnji nove cerkve v Luciji. Seveda je ta denarni prispevek skromen glede na stroške celotnega projekta, morda pa bo dobra misel, ki se s pomočjo oljk širi daleč naokoli, prinesla sadove in omeščala srca tistih, ki še ne podpirajo gradnje nove cerkve.

Naš krščanski vsakdan na Dunaju je dobil tudi posebno spodbudo ob lepih pesmih, ki smo jih pretekli mesec odkrili na zgoščenki slovenskega duhovnika v Južni Franciji, gospoda Davida Taljata. Morda še ne veste, da so nekatere pesmi nastale ob sodelovanju dunajskih rojakov! Zgoščanka COR UNUM, kar pomeni ENO SRCE, želi z ritmično duhovno glasbo v slovenskem in v drugih evropskih jezikih povezovati vse dobromisleče ljudi. Zasluži si, da bi si njeno sporočilo utrl pot v srca vseh naših dunajskih Slovencev in naših prijateljev. Da boste vedeli: poslušaj jo tudi že avstrijska zunanja ministrica gospa Ferrero - Waldner.

Karmen Fabi

Srebrna poroka Viktorja in Ulli Lesjak (november 2001)

LINZ

Srebrna poroka: Viktorja in Ulli Lesjak

Lansko leto v jeseni je bila srebrna poroka zakoncev Viktorja in Ulli Lesjak. Zakonca sta se poročila 26. novembra 1976 v Sv. Florianu pri Linzu. Življenje v zakonu je lepo in harmonično. V teh letih sta si zakonca postavila lep dom. Precej časa sta napeto pričakovala naraščaj. Po nekaj letih zakona se je rodil sin Klaus, ki je prinesel zakoncema Lesjak in njunim sorodnikom veliko sonca in veselja.

Viktor Lesjak je organist v eni od župnij v Linzu. Ljubezen do orgel mu je vcepil gospod Mihelič. Svoj prvi pouk v igranju harmonija pa je dobil od gospoda Antona Zoreta. Po poklicu je mojster za popravljanje glasbenih inštrumentov, vendar tega dela ne opravlja, temveč je zaposlen v železarski industriji Voest, ki se nahaja v Linzu. Tukaj je naredil tudi mojstrski izpit.

starši so namreč z dvema otrokoma odšli iskat delo v tujino. Tako se je tretji otrok - Leon, rodil tam. Po nekaj letih pa so se zopet vrnil domov v Celje. Tam je Leon obiskoval šolo in postal mizar. Povojni časi, ki so bili zaradi javnega ali prikritega teroriziranja zelo težki, so nekatere pokončne Slovence pripravili do tega, da so zapustili

domovino Slovenijo in raje odšli v tujino. Tako je g. Leon leta 1954 odšel v Avstrijo, kjer je bil najprej zaposlen kot delavec pri nekem kmetu. Pozneje pa je našel delovno mesto kot mizar. Ustvaril si je družino s tremi otroki: Viktorjem, Sonjo in Jožetom. Družina je do leta 1964 živela na Koroškem v bližini Wolfsberga. Zaradi slabih stanovanjskih razmer se je z družino preselil v Linz. Tukaj se je kmalu spoznal s slovensko skupnostjo, v kateri je njegova družina vedno aktivna. Njegov sin Jože še vedno ministrira, njegova žena Silva je bila dolgoletna pevka pri našem zboru in je še vedno redna bralka pri sveti maši. Gospod Leon pa je veliki prijatelj šaha, ki ga navadno igra z duhovnikom ali organistom. Njegov hobi je zbiranje starih predmetov, ki jih ima v svojem domu. Poleg tega zelo rad dela v svoji mizarški delavnici, tako da mu ni nikoli dolgčas.

75. rojstni dan gospoda Leona Humarja

Gospod Leon Humar se je rodil 5. februarja 1927 v Franciji. Njegovi

*Leon Humar v
svoji
"delavnici"*

Slovenska skupnost je gospodu Leonu ob njegovem rojstnem dnevu zaželela vse dobro, predvsem zdravje in dobro počutje. Njegovemu sinu Viktorju z družino pa želimo še naprej lepo harmonijo v njegovem zakonu z gospo Ulli in vsem skupaj na mnoga leta!

Lep pozdrav iz Linza

BELGIJA in NIZOZEMSKA

Maasmechelen - Slovenski dan

Poročila o življenju in delu Slovencev na svojem področju navadno pišemo izseljenski duhovniki, čeprav so tudi hvalevredne izjeme, ko dobri sodelavci svojega duhovnika glede tega razbremenite. Nevarnost je, da zaradi tega kakšno stvar pozabimo objaviti v Naši luči in dogodek ostane neopažen za rojake po svetu.

Tako še nismo poročali o 41. slovenskem dnevu v Maasmechelenu v Belgiji. Slovenski dan vsako leto od svoje ustanovitve naprej zelo skrbno pripravi slovensko katoliško pevsko in kulturno društvo Slomšek.

Tudi letos je bil 26. oktobra 2001 dobro pripravljen in je lepo potekal. Začel se je s sveto mašo v cerkvi sv. Barbare v Eisdnu. Na koru sta prepevala združena mešana slovenska zbora "Slomšek" iz Eisdna in "Zvon" iz Nizozemske pod vodstvom skladatelja in zborovodja pri zboru "Zvon" Tonija Kropivška.

Po maši je v bližnji župnijski dvorani Casino sledil najprej kulturni program, kjer so si med nastopi

pevskih zborov sledili nagovori predsednika društva Slomšek Stanija Revinška, državne sekretarke Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu Magdalene Tovornik, ki je bila tokrat med nami kot izredna gostja, veleposlanice Republike Slovenije Marije Adanja, slovenskega izseljenskega duhovnika Alojzija Rajka. Kot gost je bil med nami tudi novi konzul Republike Slovenije v Bruslju Milivoj Butinar. Prepevali so: mešani pevski zbor "Zvon", moški in mešani zbor "Slomšek" pod vodstvom Vilija Roglja ter družinski nonet "Grič" z Višjega Brda – Dobje iz Slovenije. Zelo ganljivo je pesem o domovini Sloveniji ob njeni 10-letnici recitala študentka Filozofske fakultete v Ljubljani, oddelka za prevajanje in tolmačenje, trenutno na izpopolnjevanju v Bruslju Petra Volovšek z Grobelnega.

Sledil je družabni večer ob dobrotah, značilnih za slovenske veselice. Zabaval nas je ansambel "Odmev izpod Griča". Da je bilo razpoloženje na višku, potrjuje tudi vztrajnost mnogih gostov, ki so ostali na veselici krepko v novi datum ...

Maasmechelen - 24. februar 2002

Ob prizadevanju naše veleposlanice v Bruslju gospe Marije Adanja, da bi društva "Slomšek" in "Sv. Barbara" iz Maasmechelena ter "Naš dom" iz Genka čimbolj sodelovala, je bilo v prostorih društva "Sv. Barbara" prvo lepo uspelo srečanje 50- in večletnikov iz vseh treh društev. Navzoča sta bila tudi veleposlanica in konzul M. Butinar, ki je kar med družabnim kramljanjem navzočih v dvorani v sosednji sobi opravljal svojo službo v zvezi z dokumenti, zlasti z novimi potnimi listi.

Take skupne prireditve so načrtovane tudi v prihodnje. Prav tako je konzul izrazil pripravljenost prihajati še kdaj v Limburg, da bi tako ustregel našim ljudem, saj ni najbolj priročno potovati v 100 km oddaljeni Bruselj na ambasado. Z veseljem ugotavljamo, da so na našem veleposlaništvu v Bruslju prijazni in uslužni ljudje.

Med nami je bil na tej prireditvi tudi izredni gost - slovenski misijonar v Kongu Danilo Lisjak, ki je obiskal Slovensko katoliško misijo. Navzočim je pripovedoval o zadnjih nesrečah na področju njihovega misijona – delovanje vulkana in razlivanje uničujoče lave komaj 80 metrov od njihovega misijona. Pripočel se je tudi za kakršno koli materialno pomoč za tamkajšnje reveže in sirote, saj so mnogi otroci ostali brez staršev po vojni v Ruandi. Vse, kar je uporabno, je dobrodošlo. V naši bližini v Oplabbeku je namreč organizirano zbiranje in kontejnerski prevoz naravnost do misijonskih ustanov v Afriki.

V tukajšnji Slovenski katoliški misiji v Belgiji in na Nizozemskem bomo za potrebe omenjenega misijona namenili tudi nabirko v postno-velikonočni akciji, ki jo prirejamo vsako leto.

In memoriam

Na žalost se vse prevečkrat pojavljajo sporočila o smrti in pogrebih ljudi, ki so živeli med nami. Tako moramo iz Belgije zopet omeniti slovo od naše rojakinje.

Kristina Konajzler, soproga Alojza Cuzija, je bila rojena leta 1938 v Zavrnatcu - Studenec pri Sevnici. Umrta je 4. januarja 2002 v bolnici v Novem mestu in bila pokopana na domačem pokopališču na Studencu.

Z možem sta v Belgijo prišla leta 1963. Delala je v različnih tovarnah. Pred 20 leti je zbolela. Mož je za njo skrbel z veliko potrpežljivostjo in ljubeznijo.

Leta 2000 sta se za stalno vrnila v Slovenijo. Vso opremo iz prodane hiše v Belgiji sta poklonila Slovenski katoliški misiji v Eisdnju. Zares lepo pohištvo in druga oprema je lep spomin na te dobre ljudi, saj je prava obogatitev za naš skupni dom v Belgiji - SKM.

Rajne Kristine se spominjamo pri slovenskih mašah. Naj mirno počiva v ljubljeni domači grudi.

in naših dobrih žena so nam pripravile dišečo polento z jelenjim mesom in prijetno omako v okusu divjačinskega mesa. Ob bogato obloženih mizah s sladko kapljico belega in črnega vina smo vsi doživljali veseli pustni čas. Na odru so nam igrali in peli "Pariški slavčki" pod vodstvom razigranega in veselega g. Marjana Slaviča. Na boben je z močnimi udarci v ritmu pesmi in glasbe nabijal g. Ivan Vičič tako lepo, da je marsikaterega pustovalca potegnil na ploščad plesa. V teh trenutkih sreče, petja in plesa se človek zaziblje v sanjah na spomine iz mladih let na pustovanje doma v Sloveniji in ob vse norčije, ki smo jih doživljali na pustnem času. Bogastvo pustnega časa, šeg in navad, ki smo jih prinesli od doma, želimo vtisniti tudi otrokom in mladini v tujem kraju, da bodo morda nekoč dejali: "Kako lepo je bilo, ko so nam starši, dedje in babice lepšali življenje svojimi običaji in šegami slovenskega naroda. Sedaj vemo, da smo tudi mi dolžni prenesti vse bogastvo naroda in veselo pustovanje na naše otroke." Potrudimo se, da bi se te naše skrite želje nekoč uresničile v stvarnem življenju. Hvala vsem za veselo razpoloženje na pustni čas. Bog lonaj za delo in trud, ki ste ga nekateri posvetili za veselo počutje!

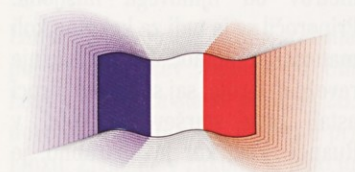
Potovanje slovenske mladine h koreninam Slovenije

Letošnje februarske počitnice so bile za pariško slovensko mladino lepo presenečenje. Trajale so devet dni in še velika ugodnost je bila, da so se peljali z avionom slovenske družbe Adrie. Ugodna cena, ki nam jo je uredil g. Tomaž Škofic, je bila zelo dobrodošla. Vsem pri Adrii v Parizu se prav lepo zahvaljujemo, da so nam stali ob strani pri tem mladinskem potovanju.

Tako nam je ostalo veliko več časa za smučanje in tudi za poglobitev slovenskega jezika in vere. Mnogi slovenski ljudje so v Parizu govorili in že naprej predvidevali, da ne bo nič snega v Kranjski Gori, a Bog nam je podaril že v sami noči, predno smo prišli v Rateče, mnogo snega. Tu bi poudaril, da vedno ne drži, kar si zamišljamo ljudje in da božja previdnost vedno pomaga, če zaupamo v njeno delovanje. Takoj prvega dne smo si sposodili v Kranjski Gori opremo za smučanje in pozneje kupili smučarske karte za vse dni. Dobri ljudje iz Rateč so nam pomagali pri vsem in nas prijetno sprejeli pod njihovo streho. Svetla noč je svetila nad planiško pokrajino, ko smo se spravljali po večerji k zaslužnemu počitku. Drugi dan smo se smučali in se spuščali po visokih strminah v dolino kranjskogorske vasi in smuk in že smo bili spet na vlečnici, ki nas je peljala v visoko pobočje. Tudi naš najstarejši gospod Karel Cor se je z mladino pomeril in ni nič zaostajal za drugimi. Res je, da mi je njegova žena dejala, da se njen mož Karel ne sme smučati, ker je prenevarno za njega. Karel

Pokojna Kristina Merkoja iz Tremblayja en France (NL 03/02)

F R A N C I J A

PARIZ

Pustovanje

Na predpusni večer smo Slovenci v Parizu praznovali Prešernov dan ali kulturni praznik, ki ga je pripravilo slovensko veleposlaništvo v Franciji. Na sobotnem predpustovanju, ki ga je organiziralo Društvo Slovencev v Parizu pod vodstvom ge. Eve Sutlič, smo s svetlo mašo ob 19. uri začeli vesel večer samega pustovanja. Tako nas je milost in bogastvo Boga povežala v eno družino božjih otrok. Po maši smo se počasi zbirali v dvorani g. Jožefa Flisa v Châtillonu. Letošnje pustovanje je bilo v značaju veselja in dobre volje, saj sta nam gospod in gospa Kazalac podarila velik kos jelenjega mesa. Pridne roke gospo Sutlič

Pok. Martin Žalig iz Egljia
(NL 03/02)

si je pa gotovo mislil, saj žene ni tukaj in bom delal kar bom hotel. Tega se je držal vse dni bivanja v Ratečah. Večkrat sem ga nekoliko opomnil in mu hudomušno dejal: "Karel, kaj bo pa vaša žena dejala obema, ker sva ji obljubila na pustovanju v Parizu, da ne boš smučal." Gospod Karlo je samo zamigal z rameni in si je gotovo mislil svoje. Ta dan se nam je pridružil tudi Cederic, ki sta ga pripeljala oba Valantova na smučanje. Tako je naše število narastlo na 16 oseb. To je bilo zelo lepo in Cederih se je hitro vživel v našo skupino. Povsod ga je bilo videti na snegu, saj ga je njegova barva vedno izdajala. Mnogo slovenskih smučarjev se mu je čudilo, da smuča kot Afričan prav tako dobro ali še bolje kot Evropejci. Njegova drža in tu pa tam izgovorjena slovenska beseda je kazala privlačnega človeka.

V sredo je prišel med nas g. Janez Pucelj. Najprej smo imeli mašo v rateški cerkvi in po večerji nam je povedal, kako gleda na mladino v izseljenških državah po Evropi. V petek je bil med nami gospod škof Alojzij Uran, ki je v župnijski kapeli somaševal z g. Markom Benedikom

in z v prisotnosti naše mladine in vernikov kranjskogorske župnije. Gospod škof je vzpodbujal vse, naj ostanejo značajni in zvesti svojim narodnim koreninam. Po maši je spregovoril naši mladini in obujal spomine iz srečanja v Parizu lanskega leta. Dotaknil se je duhovniških in redovniških poklicev, ki so nujni za današnji čas za Cerkev doma in po svetu.

V nedeljo smo bili prosti in vsak je delal ali šel, kamor je hotel. Pet nas je šlo na Dolenjsko na obisk k družinam Šimc in Golobič. Sveto mašo smo imeli na Zajčjem Vrhu, na čast svetega Mateja. Veliko vernikov je prisostvovalo v nabito polni cerkvi, a še več jih je ostalo zunaj cerkve, ker vsa množica ni mogla vstopiti in tudi naši mladi so ostali zunaj. Po maši smo se zatekli k družini Golobič in se pri polnih mizah veselili, jedli in pili, se pogovarjali o času, ko je bil med nami Martinov brat Vinko. Vsi smo poromali k njegovemu grobu, tam molili in blagoslovili grob ter mu želeli večni mir in pokoj. Vinkovo ženo sem potolažil z besedo, da sem ga spovedal lansko leto v mesecu februarju. Razšli smo se z željo, da se drugo leto spet vidimo na Dolenjskem.

V ponedeljek je bilo srečanje med našo mladino, kranjskogorsko in mladino iz Svete Lucije na Primorskem. Po molitvah in sveti maši smo se v krogu na trgu Kranjske Gore zbrali in zapeli lepe slovenske pesmi. To je bil enkratni pogled na vse, ki so z gorečimi očmi in v veselem petju dajali duška: "Mi se imamo radi, radi, radi prav zares ..." Vse kar je nepredvideno, je lepo, pristno, domače.

Prišel je dan slovesa in oditi smo morali v Francijo, a tam na Gorenjskem so ostali spomini in

želja, da se drugo leto spet vrnemo med našega triglavskega očaka.

Vsem želim blagoslovljene velikonočne praznike!

Silvester Česnik

FREYMING – MERLEBACH

Življenje pri našem društvu Prijateljev Slovenske katoliške misije v letu 2002 nadaljujemo v starem ritmu. Stremimo, da bi kaj izboljšali, ne pa poslabšali.

Moram priznati, da smo deležni velike duhovne milosti, da imamo med sabo slovenskega duhovnika, našega župnika gospoda Kamina, in da se lahko zbiramo vsako nedeljo pri slovenski službi božji.

V mesecu decembru smo praznovali sv. Miklavža. Ta dobri sv. mož je prišel med nas 9. decembra ob 15. uri. Vsi smo se ga zelo razveselili, saj smo z njegovim prihodom dojeli košček otroškega sveta.

Za božične praznike, predvsem na sv. večer, smo pri polnočnici ob 20. uri prejeli vso srečo in blagoslov tega skrivnostnega večera. Po slovenski polnočnici smo se zbrali v dvorani doma pri prijateljskem kozarčku toplega vina, prijetno pokramljali in si zaželeli lepo praznovanje božičnih praznikov.

10. januarja 2002 smo pripravili prvo srečanje v novem letu.

3. februarja letos smo pripravili generalno sejo. Udeležilo se je veliko članov. To je za društvo zelo vzpodbudno, saj člani z udeležbo pokažejo zanimanje. Pri seji smo seznanili vse člane o dogajanju med letom in ugotovili, da smo pustili za sabo uspešno leto 2001, tako na kulturni ravni kakor tudi na duhovni. V odboru se lepo uje-

Romarji iz Merlebacha pred slapovi Rena

mamo, spoštujemo drug drugega in si medsebojno pomagamo. Glede osebja pri odboru ni sprememb, na novo smo sprejeli gospoda Egona Kotarja kot odbornika.

Na pustno nedeljo smo se poveselili, kot nam naroča običaj tega dne. Dan smo začeli s sv. mašo ob 10. uri, nato smo imeli skupno kosilo. Po kosilu je začel igrati poskočne melodije muzikant Manuel PROST. Francoski fant, toda pozna že naše običaje in zaigra, da še bolj otrple noge privabi na plesišče. Vrstile so se izredno lepe

maske, ki so bile tudi nagrajene. Prvo mesto je dobila maska iz pravljničnega sveta - Pepelka.

Med našimi člani smrt ne prizanaša, kar zelo redči naše zveste člane. V decembru nas je zapustil gospod Marcel Rainhalter. Gospod Marcel je bil po rodu Francoz, njegova soproga Marija pa Slovenka, rojena v Šampetru v Savinjski dolini. Njen mož je tako vzljudil ta košček Slovenije, da sta preživela vse zaslužene proste dni dopusta v tej lepi dolini.

Gospod Marcel je bil že upokojen, toda zaslužene pokojnine ni dolgo užival. Bog ga je poklical k sebi v 62. letu starosti. Gospe soprogi Mariji v imenu društva izrekam iskreno sožalje.

Kdo ni poznal tete Julke DURN, kot smo jo vsi klicali. Gospa Julka je bila žena globokih slovenskih korenin. Nadvse je ljubila svoj rojstni kraj Vipavo. Bila je žena plemenitega srca in dobrote. Znala je deliti in njena dlan je bila vedno odprta za ubogega in potrebnega. Lahko jo primerjamo z ženico, ki je dala svoja zadnja dva novčiča, kot poje pesem.

Teta Julka nas je zapustila in šla po zasluženem plačilo k Vsemogočnemu 3. januarja 2002. 4. februarja bi praznovala svoj 95. rojstni dan. Bila je tudi naša najstarejša članica društva.

Za vse, kar je storila dobrega na zemlji, naj ji bo Bog dober plačnik v nebesih.

Živimo v postnem času, še malo in nam bodo zazvonili velikonočni zvonovi ter nam naznanili Kristusovo zmago.

Ivanka in Ljubo Colija pred hišo v Metzingu sta darovala tri agave za središče duhovnih vaj v mlinu Thicourt (najstarejša je bila v njuni negi 25 let).

Miklavževanje pri slovenski misiji v Framyng-Merlebachu (december 2001)

Društvo Prijateljev Slovenske katoliške misije želi lepo praznovanje velikonočnih praznikov vsem Slovencem doma in po svetu. Naj blagoslov Vstalega Kristusa podeli mir, srečo in veselje.

Jožica Curk

JUŽNA FRANCIJA

Vitrolles

V zadnjih štirih letih sem bil v Vitrollesu pri Marseillu pogosto gost zakoncev Gabrijele in Jožeta Juriševiča. Pri njiju sem se vselej počutil, kot da bi prišel domov. Ob naših srečanjih bi človek skoraj prezrl trpljenje in bolezen, ki je bremenila oba. Raje sta z drugimi delila svoje veselje, kot da bi se priroževala nad težo življenja.

Posebno Jože je že več let zelo trpel. Po hudi prometni nesreči so ga spremljale neozdravljive posledice. Doma ni več zapuščal, s težavo je hodil, niti sedeti ni mogel dolgo. Če pomislim, koliko jeze stresajo nekateri okoli sebe v nemoči svojega trpljenja, sem Jožeta lahko samo občudoval. Nikoli žale besede, rajе je poskušal biti

duhovit. Ko sem se priselil v Nico, mi je podaril novo mikrovalovno pečico in rekel: "Ta bo vaša gospodinja, saj vem, da ni prijetno biti sam svoj kuhar." Res mi je znal tolikokrat seči do srca s svojo dobroto. Skoraj solze so mi prišle v oči, ko mi je še v jeseni rekel: "Rad vas imam." Od Jožeta, ki ni bil posebno gostobeseden, sem sprejel ta izraz kot globok in iskren dar prijateljstva. Tudi sam sem ga imel res rad.

Vsakokrat, ko sem se mudil v Marseillu, je Jože vselej radostno pričakoval, da sem mu prinesel na dom obhajilo. Na svečnico pa sem ga našel v bolnišnici. Bil je silno shiran, saj ni mogel več požirati hrane in jasno mi je postalo, da gre za njegove poslednje dneve. On pa je še vedno izžareval tisto vedno enako toplino: "Smrti se ne bojim. Saj verujem v Boga." Pri polni zavesti in z globoko hvaležnostjo je sprejel zakramente. Sveta popotnica mu je bila posebno darilo nebes na predvečer njegovega 71. rojstnega dneva.

Na praznik Lurške Matere Božje, ko obhajamo svetovni dan bol-

nikov, ga je nebeška Mati pospremila k večnemu Očetu. Dokončal je plodno življenjsko pot, ki se je začela leta 1931 na Primorskem in ga leta 1957 povedla v svet. V Franciji je izkusil malo sreče, brez dvoma pa jo je sam veliko razdal svoji ženi Gabrijeli, hčerki Ines in vsem rojakom, ki smo ga imeli radi in ga zelo spoštovali.

Ob slovesu v Vitrollesu se je zbralo lepo število Jožetovih prijateljev in tudi nekateri sorodniki iz Slovenije. Osebnostno mi je hudo žal, da sem za bolečo novico njegovega odhoda izvedel, ko sem bil v Sloveniji in se mi ni bilo mogoče vrniti pravočasno. Ko sem v Sloveniji na dan pogreba daroval mašo zanj, so mi v srcu odmevale njegove nekajkrat napol v šali ponovljene besede: "Vi me boste pokopal." Nisem ga mogel uslišati, a v posebno zadoščenje mi je kljub vsemu, da sem ga smel

Jože Juriševič je zatisnil oči telesa, da bi duša uzrla lepoto večnosti.

(Milano) Ob Janezu se celo Magda počuti nekoliko majhna.

spremljati k Bogu skoraj do zadnjega trenutka. In tudi zadnje sveto mašo v Marseillu, ki jo bomo obhajali na soboto pred belo nedeljo, bomo darovali za Jožeta.

Dragi Jože! Bili ste dar za mnoge v svojem zemeljskem življenju, sedaj bodite naš priprošnjik pri Bogu! Izgubili smo vas na zemlji, a v veri ponovno našli živega med nami in v večnosti.

župnik David

obisk z Ministrstva za zunanje zadeve Republike Slovenije. Obiskala jih je državna sekretarka Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu, Magdalena Tovornik, spremljala sta jo slovenski veleposlanik v Berlinu Alfonz Naberžnik in konzulka Irena Gril. Ugledni gostje so se udeležili izredne seje Župnijskega pastoralnega sveta, ki je bila sklicana prav za to priložnost, saj jim je gospa Tovornikova izročila državno priznanje za uspešno delo v cerkveni skupnosti, ki jo vodi ŽPS. Pohvalila je njihovo prizadevanje za ohranjanje slovenske kulture, slovenskih običajev in navad, ohranjanje slovenskega jezika in njihovo prizadevanje za medsebojno povezovanje vseh Slovencev. Posebnega pomena sta oba slovenska zbora, moški oktet in ženski zbor Planika ter glasbena skupina Druga ge-neracija.

Magdalena Tovornik se je udeležila tudi večerne maše, pri kateri se je za prejeeto odlikovanje zahvalil župnik Izidor Pečovnik-Dori. Poudaril je, da iz njihove sredine izhajajo veliko ljudi, ki imajo posluš za kulturo in čutijo pripravljenost za velika dela v tej smeri. Berlinska slovenska cerkvena skupnost je zelo aktivna, saj letno pripravijo preko 30 velikih prireditev, z lastnimi močmi in z veseljem sprejemajo medse slovenske umetnike, pevce, zборе, glasbene skupine, slikarje, kiparje... Vsak obisk iz Slovenije pomeni stik z domovino in še posebej z veseljem sprejemajo posameznike in skupine, katerih gostovanje podpira tudi Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu. Župnik se je zahvalil tudi vsem tistim, ki so njihovo skupnost na veleposlaništvu predlagali za to priznanje, hkrati pa poudaril, da to priznanje daje novega poleta in novih moči, pa tudi obvezo, da bodo dobro delali tudi v

prihodnje in upravičili priznanje, ki so ga prejeli.

Pustovanje

Isti večer, torej v soboto, 9. februarja 2002, so v slovenski župniji v Berlinu v veliki dvorani pripravili tradicionalno pustovanje. Za organizacijo je poskrbel Tone Bačovnik z družino. Dvorana je bila polna, obiskal jih je tudi veleposlanik Alfonz Naberžnik z ženo Julijo. Za pravo pustno pojedino so poskrbele pridne Prekmurke, ki so spekle dišečo pustno pečenko. Odlične krofe je spekla tašča žene glavnega organizatorja, se pravi mama Marinke Bačovnik, ki je nalašč zato prišla iz Švice.

Za dobro glasbo in veselo razpoloženje so skrbeli Podkrajski fantje, doma iz Podkrajja pri Velenju, tokrat preoblečeni v "mušketirje", ki so navdušili s svojim nastopom. Igrali so vse zvrsti glasbe, še posebej lepo pa zveni njihovo štiriglasno petje.

V dvorani je bilo polno lepih mask, tako odraslih kot tudi otrok. Pustovanja se je zopet udeležilo veliko mladih. Maske so bile tudi nagrajene. Pri odraslih je zmagal Aleksander, bil je "beneški trgovec", pri otrocih pa že tretje leto zapored Selina, mala "levinja". Pripravili so tudi srečolov. Med odmorom so se moški, ženske in otroci, saj so vsi hoteli preizkusiti svojo spretnost, pomerili v žaganju drevesa. Zmagal je blagajnik ŽPS Bojan Simončič. Žagali so visoko smreko, ki jo je za božič podaril Alojz Blatnik in je krasila dvorišče pred cerkvijo. Po Tonetovi zamisli je prišla kar dvakrat prav in bilo je nepozabno.

M. M.

BERLIN

Državno priznanje slovenski župniji v Berlinu

V soboto, 9. februarja 2002, so v slovenski župniji v Berlinu doživeli posebno čast. Ob 17. uri so sprejeli

Rokometaši Celja Pivovarne Laško v Berlinu premagali nemškega prvaka

V soboto, 23. februarja, se je v dvorani Max Schmeling v Berlinu odvijala prva četrtfinalna tekma evropske lige rokometnih prvakov med slovenskim državnim prvacom Celje Pivovarna Laško in nemškim prvacom Magdeburg. Čeprav so nemški športni časopisi in komentatorji napovedovali, da bo Magdeburg zmlel slovenske prvake že v prvi četrtini tekme, se to ni zgodilo. Celjski rokometiši so se osredotočili na svojo igro in že v prvem polčasu vodili s 14:13. V dvorani je bilo več kot 8000 gledalcev, med njimi le peščica slovenskih, toda člani navijaške skupine Florjani, ki svoje rokometiške spremlja na vseh tekmah, in berlinski Slovenci so bili tako glasni, da so preglasili večtisočglavo množico. "Celje, Celje šampion ..!" je odmevalo v dvorani in dalo dodatne moči igralcem na igrišču. Vsak gol so slovenski navijači glasno pozdravili, vzpodbujali vsakega igralca posebej. Devet minut pred koncem so Celjani povedli že za štiri gole, ob koncu pa so zmagali z razliko dveh golov, 31:29.

Dvorana Max Schmeling se je zavila v molk. Nemci niso mogli verjeti, da so že prvo tekmo na domačem terenu izgubili. Zato pa je bilo vzdušje v celjskem taboru in med njihovimi navijači toliko bolj veselo. Rumeno-zeleni Florjani so peli, se objemali, vihrale so slovenske zastave ...

Celjski rokometiši in njihovo vodstvo so bili zmage tokrat še bolj veseli, saj so zmagali v Berlinu, kjer deluje njihov veliki prijatelj in navijač župnik Dori. Le kdo se ne spomni tiste zgodbe, ko je šel z njimi na tekmo v Španijo in krivičnega izraelskega sodnika kar z zastavo dregnil pod rebra! Tudi tokrat se ni izneveril in je skupaj s 55 berlinskimi Slovenci, predvsem mladimi, prišel na tekmo.

V slovenski župniji so se dobro organizirali in na gostovanje celjskih rokometišev v Berlinu dobro pripravili. Navijači so si želeli slovenske zmage, hkrati pa obljubili, da bodo s prisotnostjo na tekmi več kot en igralec! In to obljubo so v celoti izpolnili. S seboj so vzeli slovenske zastave, ki jih imajo na svojih domovih, na glavah pa kape z znakom sv. Elizabete, farne zavetnice. Tako so bili dobro "oz-

načeni". Vodil jih je župnik Dori, pomagal mu je Danijel Horvat in tako opremljeni so navijali skupaj s Florjani. Tudi preko TV ekranov jih je bilo dobro videti.

Navijanje s Florjani je bilo enkratno in mladi so še enkrat pokazali svojo pripadnost Sloveniji. Hkrati pa so s svojim navdušenjem pokazali hvaležnost vodstvu Pivovarne Laško, ki je sofinancirala nakup vstopnic, svoje enkratne občutke s tekme pa bodo lahko še dolgo premlevali ob vrčkih laškega piva in ob bistri vodi Odi - tudi za to so gostje poskrbeli!

Vsi v Berlinu so bili prepričani, da so s tako igro, kot so jo pokazali v Berlinu, celjski rokometiši zagotovo z eno nogo že med najboljšimi štirimi moštvami v najelitnejšem klubskem tekmoivanju v Evropi. Toda to je bil le prvi del, berlinski del rokometne zgodbe. Drugi del - povratna tekma v dvorani Golovec v Celju se ni odvijala po načrtih in željah igralcev, vodstva kluba in navijačev. Ekipa Magdeburga je v zadnji sekundi tekme dosegla gol in tako zapečatila usodo letošnje lige prvakov za vstop v polfinale. Celjske sanje se tokrat niso uresničile, petkrat jim je uspelo priti v polfinale, šestič pač ne.

Koncert New Swing Quarteta in obisk škofa Stresa

V četrtek, 28. februarja 2002, smo v naši cerkvi imeli že drugič priložnost poslušati odlično petje New Swing Quarteta. Oto Pestner, Dare Hering, Tomaž Kozlevčar in Marjan Petan so bili spet enkratni, neponovljivi! To, kar zmorejo njihovi glasovi, je pravi božji dar za ušesa poslušalcev! Cerkev je bila nabito polna in občinstvo je bilo

New Swing Quartet na svojem prvem obisku v slovenski katoliški misiji

navdušeno. Vse je valovalo v ritmu pesmi.

Člani kvarteta so peli različne pesmi, od tistih izpred 35 let, do naj-novejših, od avtorskih do pesmi svetovno znanih skladateljev. Publika jih je s svojim resničnim navdušenjem in pozitivnim odzivom izzvala, da so dali še več od sebe, kot dajo sicer, čeprav je vsak njihov koncert veliko glasbeno doživetje. Pevci so s koncertom obogatili postni čas in naše priprave na veliko noč.

Med poslušalci so bili tudi predstavniki tovarne Gorenje iz Velenja, ki je v tem času sodelovala na sejmu v Berlinu in kjer je njihovim poslovnim partnerjem vsak dan pol ure prepeval New Swing Quartet. Ob tej priložnosti se moramo poleg Izseljenskega društva Slovenija v svetu zahvaliti tudi Gorenju, saj so pravzaprav indirektni sponzorji našega koncerta, ker so dovolili, da kvartet ob tej priložnosti lahko nastopi in zapoje v župniji sv. Elizabete pri župniku Doriju, zanj in za njegove farane. Ob slovesu se jim je župnik zahvalil in omenil, da je Gorenje najboljša firma na svetu, saj ne skrbi le za to, da njegovi gospodinjski aparati in pripomočki zadovoljujejo telesne potrebe (pranje, kuhanje, razvedrilo ...), pač pa skrbi tudi za duhovno hrano svojih potrošnikov. To pohvalo so potrdili vsi navzoči, Slovenci in Nemci, saj je aplavz kar zabobnel! Vsem, ki so koncert omogočili in ga izpeljali, so bili hvaležni prav vsi poslušalci.

Koncert sam je bil darilo župnika Dorija faranom ob 90-letnici župnije sv. Elizabete. Koncert smo napovedali decembra, a se je zgodil dva meseca kasneje, kar pa njegove velike vrednosti ne zmanjšuje.

Kot nalašč pa je ta dan med nas v Berlin prišel tudi mariborski škof dr. Anton Stres, ki se je v Berlinu udeležil evropske konference in je tudi on zvečer po koncertu v naših skupnih prostorih nagovoril predstavnike Gorenja, se jim zahvalil za ta dar in se z njimi tudi fotografiral. Škof je bil par dni gost našega župnika in je dvakrat – v soboto, 2. marca zvečer in v nedeljo, 3. marca zjutraj – daroval sv. mašo za Slovence. Z njegovo prisotnostjo in njegovo pridigo v duhu postnega časa smo bili deležni prave postne duhovne obnove.

Hvaležni smo Bogu za vse darove, ki jih prejemo in tudi sami poskušamo v postnem času drug drugemu in vsem ljudem podariti del sebe, da bomo pripravljeni na praznik življenja – veliko noč.

M. M.

ESSEN

Zvezdi našega sta čolna - oba, mati in oče. Ob obeh praznikih v mesecu marcu - sv. Jožefu in Gospodovem oznanjenju smo se po

skupnostih spomnili naših mater in očetov. Letos zaradi zgodnje velike noči nekoliko preje kot po navadi. Topla beseda zahvale in primerna pesem sta bili vezilo ob prazniku vsem staršem med nami. Molitveni spomin pa je segel tudi v onstransko glorio za vse naše pokojne matere in očete.

Slovo, s priporočilom molitve

V krajšem času smo imeli v župniji kar več slovesov ob dovrstitvi zemeljskega dela bivanja: v Essnu smo se poslovili od Anteja Zjača, v Güterslohu od Franca Skoka, v Oberhausnu od Jakoba Deželaka in v Krefeldu od Justine Bratušek.

Vsak od njih je imel svojo veličino, svoje radosti in težave. Različna pota so jih pripeljala na tuje z upanjem na boljši jutri, za katerega so se trudili in prišli do zadnje zemeljske postaje tu na tujem, kjer bodo njih telesa čakala novega povelja po Kristusovi zmagi v velikonočnem jutru. Kot rojake jih priporočam v molitev. Naj se spočijejo v Bogu od zemeljskega truda.

(Eschweiler) Blagoslov velikonočnih jedi

(Castrop) Prijetno srečanje po sveti maši

Pevski zbor Slovenski cvet in Slovenski fantje

Ob lepo uspeli letošnji pustni prireditvi v Moersu (ta je vedno v njihovi "režiji") se pevci iskreno zahvaljujejo prav vsem za dolgoletno pomoč, darove in dobroto. Imen ne navajajo, ker je vrsta dobrih src dolga in ker dobri Bog najbolje ve prav postaviti vse v vrsto. Naj jih On tudi nagradi s svojo dobroto.

Zbor praznuje letos 25-letnico svojega obstoja. V tem duhu je tudi zahvala za to "bolj glasna in javna", čeprav so jo do rojakov vedno s hvaležnostjo nosili v svojih srcih.

Tako opora in tople sprejetje njihovih nastopov so jim dajali potrebne pogume pri pevskem delu in naporu. Srebrna obletnica je sočasno tudi vabilo rojakom, posebej na "njihovem koncu" v Moersu, da se tudi v bodoče redno zbirajo pri mesečni sv. maši ter na skupnih srečanjih. Posebej velja vabilo še vsem, s katerimi se "vidimo nekoliko bolj poredko".

Pevska turneja po domovini

Ob srebrnem jubileju načrtuje zbor Slovenski cvet in Slovenski fantje v sodelovanju z župnijo pevsko pot

po domovini v mesecu avgustu. Rojaki, ki boste v tem času v domovini, ste tople vabljeni na naše nastope. V tem smislu pridodajamo predvideni program:

22. 8. v Sevnici, 23. 8. v Šoštanju, 24. 8. na Bledu (povsod zvečer) ter 25. 8. ob 11. uri v Tržišču na Dolenjskem. Načrtovan je tudi odziv v živo preko Radia Ognjišče v Ljubljani. Vsi nastopi bodo v župnijskih cerkvah imenovanih krajev.

Letošnje binkošno srečanje

bo na praznik, 19. maja popoldne ob 15. uri, tam kjer smo bili lansko leto – v Neukirchen-Vluynu (avtocesta 40, izvoz številka 7).

Že pri sv. maši bo ob domačih zborih sodeloval tudi cerkveni pevski zbor iz Slovenije, ki bo oblikoval tudi kulturni del našega srečanja. Tudi glasbeni ansambel bo iz domovine.

Tople vabilo, dragi rojaki (vpišite si v koledar): 19. 5. BINKOŠNO SREČANJE, 9. 6. ob 10. uri slovenska sv. BIRMA v Essnu ter družinsko srečanje v Baasemu od 6. do 8. 12. (vodi ga škof. msgr. Alojz Uran).

AZ

Del rojakov pri sv. Janezu na veliko soboto

FRANKFURT

Kar veliko dela in skrbi je bilo v februarju za tiste, ki pripravljajo v naši župniji praznovanja, zlasti za Marto in Karla Flajšmana. V tednu dni je bilo kar dvoje večjih prireditvev: v začetku februarja Prešernova proslava, o kateri smo že brali v prejšnji številki Naše luči, 9. februarja pa je bilo letošnje že 32. pustovanje slovenske župnije v Frankfurtu. Obisk je bil ob deževnem vremenu kar lep, tako velik kot za zadnje martinovanje preteklega novembra pa ne. Za veselje in ples je igral ansambel Jožeta Kleidermana iz Solingena. Suha rebra, klobase in rebra (Rippchen) ob zelju ali krompirjevi solati so bila za okrepčilo, zraven pa seveda belo in rdeče slovensko vino kakor tudi brezalkoholne pijače. Zelo dobre krofe je priskrbel gospa Bernarda Rosenstein. Člani ansambla so izbrali tri najlepše maske, ki so dobile tudi nagrade: klobaso s kruhom, steklenico penetnega vina in enoletno naročnino na Našo luč (slednjo si je prislužil sam 'peklenšček'). Vsem je bilo pa seveda že prej znano, da tudi letos dobiček namenjamo Slovenski ka-

Saj ga poznamo, Leona iz Wiesbadna.

ritas kakor tudi postne darove, ki smo jih ves postni čas zbirali v naši župniji.

Sredi januarja se je v trenutku, ko se je odpravljal v službo, poslovil s tega sveta 57-letni Franc Murnc iz Frankfurta. Pokopan je bil doma v Trbovljah, pri maši v Frankfurtu pa smo se ga spomnili 3. februarja. Ko ženi in otrokoma izrekamo sožalje, pa nas vodi ne samo misel o minljivosti življenja, ampak tudi o tem, da le v Kristusu naše življenje, naj bo dolgo ali kratko, najde svoj smisel.

rem

Pustovanje 2002 – plesati in plesati

STUTTGART

S SVETIM PISMOM V ŽIVLJENJE

Razveseljivi utrinki z bibličnega seminarja

Bilo nas je čez petdeset iz Stuttgarta in okolice, pisana družba, v sproščenem in domačem vzdušju. Sestra Snežna Večko iz Maribora je razgrinjala najlepše strani Svetega pisma in udeležence seminarja uvajala v bogastvo božje besede. V soboto, 16. februarja, so se nam pridružili otroci sobotne Slomškove šole iz Stuttgarta skupaj s svojimi starši. Prav tako je prišlo na seminar več otrok in mladih družin iz Aalena. Pri sobotnem večernem bogoslužju nas je bilo že kar sto. Za celotno župnijsko občestvo je bil to poseben čas milosti. Preživeli smo tri nepozabne dneve. O tem, kaj smo na dnevih zbranosti dobili, so spregovorili nekateri izmed udeležencev seminarja.

“Seminar se mi je globoko vtisnil v srce. Med seboj smo se bolje spoznali in se odprli drug drugemu. Ob besedah sestre Snežne sem dobila veliko pomoč za vsakdanje življenje.”

“Seminar mi je prinesel notranji mir in prepričanje, da Bog vodi naše življenje. Vem, da bom po tem doživetju močnejša, mirnejša in bolj potrpežljiva.”

“Prepričala sem se, kako je Bog dober, kako tudi človekovo trpljenje vzame za odrešenje sočloveka in sveta. Nič ni zastoj, če smo združeni z Bogom.”

“Na seminarju sem globlje spoznal Sveto pismo. Vse to mi je pomenilo, kot da bi spet zažuborel usihajoči izvir ali studenec.”

Sestra Snežna na bibličnem seminarju odpira najlepše strani Svetega pisma.

“Vedno znova spoznavam, da mi odkrivanje Boga daje smisel v življenju. Imeti čas samo zase in pustiti za seboj vse vsakdanjosti me je bogatilo in osrečevalo.”

“Prvič sem ob Svetem pismu zasluhtil, zakaj je Jezus trpel in s tem uvidel tudi smisel trpljenja nasploh. Sveto pismo je neskončnica, zato bi se bilo dobro z njim več ukvarjati.”

Seminar mi je približal nekatere božje posege v človeško zgodovino in me nagovoril, kako naj se v svojem vsakdanjem življenju hranim ob božji besedi.”

“Seminar mi je razjasnil vez med Bogom in človekom. Bog je naš nebeški Oče, ki nam želi dobro, če

smo le pripravljene prisluhniti njegovemu klicu.”

O predavateljci so zapisali takole

“Sestra Snežna je znala na marsikatera vprašanja odgovoriti bolje kot marsikateri duhovniki.”

“Zelo, zelo zadovoljna sem bila z njo.”

“Zelo sposobna je prenesti svoje veliko znanje na nas poslušalce.”

“Razumljiva, preprosta.”

“Sestra Snežna zna tako lepo razlagati Sveto pismo.”

Izvirna izjava

Nekdo je na uvodnem večeru o Svetem pismu zapisal: “Sveto pis-

mo je zame kakor požirek kuhane-ga vina ali toplega čaja v mrzlem zimskem času.”

Sveto pismo nas je navdušilo

Gospa Marija Mauko o dogajanju na seminarju takole razmišlja.

“Ob diapozitivih in bogatem studencu svetopisemskih besedil smo pod skrbnim vodstvom sestre Snežne poromali skozi našo zgodovino odrešenja. Bog je naš Oče. Mavrica je božja zaveza. Po prerokovih besedah smo bili tudi mi nagovorjeni: v življenje sem te poklical kot lepo in mlado zaročenko. Ti pa si postala nezvesta, kot suha zemlja, kot opustošeno mesto. Toda krivdo sem ti odpustil, tvojih grehov se ne bom spominjal, govori Gospod.

MLADE DRUŽINE Z OTROKI IZ STUTTGARTA IN AALENA SO UDELEŽILE SOBOTNEGA DNE NA BIBLIČNEM SEMINARJU.

Skupina vernikov iz Stuttgarta in okolice na koncu bibličnega seminarja v Ellwangu.

Jezus je pri zadnji večerji vzel kruh in ga razlomil, prav tako je vzel kelih z vinom, ga blagoslovil in dal svojim učencem. Prihod živega Kristusa v svetišče, ki ni narejeno z rokami ... v svetišče našega življenja, na poti v novi Jeruzalem, kjer bodo obrisane solze z naših oči in smrti ne bo več.

Na seminarju so otroci sobotne Slomškove šole prikazali, kaj jim pomeni molitev, mladi pa so razložili pomen molitve očenaša. V nedeljo zjutraj nas je sestra Snežna vodila skozi besedila postnega časa in nas uvedla v hojo za Kristusom v letošnjem liturgičnem letu. Ljubezen preživi tudi smrt in živi naprej preko groba v pobožanstvenem telesu. S to mislijo smo sklenili dneve zbranosti na seminarju v Ellwangu. Za številne prejete duhovne darove smo se pred odhodom z zahvalno pesmijo Bogu zahvalili v romarski cerkvi Marijinega vnebovzvetja na 'lepi gori', na Schönnenbergu."

Zvone Štrubelj

Župnijsko občestvo gradimo tudi s slavljem jubilejev

V soboto, 23. februarja, je svoj 60-letni življenjski jubilej obhajala gospa Ivanka Vipavc. Iskrenim čestitkam in želji po božjem blagoslovu še tale pripis. Na družinskem slavlju se nas je zbralo ducat župnijskih sodelavcev. Počutili smo se kot ena družina. Kot cerkev v malem. Ni manjkalo molitve, petja, pristnega veselja. Že to razkriva živo vez, ki jo gospa Ivanka neguje z župnijsko skupnostjo v Stuttgartu, kamor že dolgo rada vlaga svoje moči in energijo ter svoje duhovne darove. Hvaležni smo ji za njeno pričevanje. Bog naj

Ivanka Vipavc je svoj 60. rojstni dan praznovala z najbližjimi.

jo živi in ohranja zdravo in čilo še mnogo let!

Nenadna smrt Jožeta Pihlerja

13. februarja 2002 je v starosti 65 let zaradi udara v glavo nenadoma umrl gospod Jože Pihler. Rodil se je 4. 1. 1937 v Ivajnkovcih. V Stuttgartu je kot zidar delal 38 let. V Lahoncih pri Sv. Tomažu, kjer si je postavil hišo, je le tri leta užival pokojnino. Pokopan je bil pri Sv. Tomažu 16. februarja. Zapustil je ženo Cilko in štiri hčerke: Darinko, Minko, Brigito in Anito. V času bivanja v Stuttgartu je bila cela družina tesno povezana s slovenskim katoliškim misijonom. Svojem izražamo iskreno sožalje in obljublamo spomin v molitvi.

REUTLINGEN

Nazaj v domači kraj

Zakonca Kreft sta se po štiri-desetletnem bivanju v tujini vrnila v domovino. Pretežni del sta preživela v Mittelstadtu pri Reutlingenu v Nemčiji. Do upokojitve sta bila zaposlena nekaj časa v tekstilni, nato pa v elektronski industriji pri Bosch Electronic.

Že po desetih letih trdega dela in varčevanja sta si kupila skromen domek in ga sčasoma obnovila v

sodoben drugi dom. Glavna skrb jima je bilo obdelovanje lastnega vrta, ob nedeljah pa slovenska maša v Reutlingenu ali v Bad Urachu. Zelo gostoljubna za rojake, pa tudi za Nemce sta bila v okolišu zelo čislana, dasiravno gostiln nista obiskovala. Oba že preko 70 let, sta se odločila za vrnitev v domovino, kar ob šibkem zdravju ni bila lahka odločitev. Prodala sta hišo v Mittelstadtu in kupila nov dom v LENARTU v Slov. goricah. Komaj sta se vselila v dom, že sta začela priprave na zlato poroko v novembru 2001.

Ker je Konrad "PRLEK" z dušo in telesom, je bila zlata poroka v cerkvi v Benediktu, kjer sta prejela vse svete zakramente v mladosti. Cerkev je bila polna vabljenih sorodnikov in prijateljev. Gostija pa je bila prava štajerska ohcet s preko 80 gosti do jutranjih ur. Mnogo nas je Slovencev, ki si želimo svojo jesen življenja uživati v domačem kraju, vendar žal vsem to ni mogoče.

ZLATOPOROČENCEMA želimo prijatelji iz Reutlingena, da jima Bog nakloni še veliko zdravih in srečnih let skupnega življenja in dobrega počutja v svojem domu v Lenartu.

Vlado Kodela

Zlatoporočenca Jelka in Konrad Kreft v Benediktu s sorodniki in prijatelji

Š V E D S K A

Obletnica smrti: Antonija Johansson (*31. 12. 1910 Gornji Grad, + 6. 3. 2001 Södertälje-Stockholm). Rojena je bila v kmečki družini Perne kot prvi otrok v Zgornji Savinjski dolini, v čudoviti dolini reke Drete. Kot najstarejša sestra je mladost preživljala skupaj s še sedmimi sestrami in enim bratom. Staršem so radi pomagali pri delu na kmetiji, kakor je bilo takrat v navadi.

Okoli leta 1930 jo je življenjska pot pripeljala v Ljubljano, kjer si je služila kruh kot kuharica in hišna pomočnica pri raznih družinah. Kasneje jo najdemo v bližini Savinjske doline, v Celju, kjer je bila nekaj časa zaposlena kot šivilja v tekstilnem podjetju Toper.

Ker je imela rada jezike, se je že zgodaj začela učiti nemški jezik in

esperanto. Z ljubitelji in poznavalci esperanta z različnih dežel si je začela dopisovati in je tako prišla v stik s svojim možem Švedom Börjetom. Po večletnem dopisovanju sta se prvič srečala na esperantskem kongresu v Zagrebu, ki je bil na začetku 50-tih let prejšnjega stoletja. Nekaj let kasneje je prišla na Švedsko, kjer se je poročila in rodila sina edinca Adriana.

Brez kakšnih posebnih tečajev se je zelo hitro naučila tudi švedskega jezika in je ves čas svojega poklica delala kot blagajničarka v trgovini s prehrabnenimi izdelki, obenem pa je bila tudi doma ob svojem sinu, ki je v času odrasčanja še kako potreboval svojo mamo.

Najprej je s svojo družino stanovala v samem Stockholmu. Kasneje pa so se preselili v novozgrajene vrstne hišice v Södertälje, ki leži 30 kilometrov južno od Stockholma. Preostali del življenja je preživela v tem mestu, tudi ko ji je leta 1970 mož umrl in ko se ji je sin odselil. Zнала se je obvarovati vseh bolezní in je bila vse do svojega 90. leta zelo aktivna, saj je brez vsakršne pomoči sama obdelovala svoj vrt do zadnjega.

V krajevnem časopisu Länstidningen je bila ob tem visokem jubileju skozi vse leto zelo poznana, ko so debatirali o aktualnih družbenih vprašanjih. Podpirala je tudi mnoge človekoljubne organizacije pri njihovem delu za človekove pravice, ljudem, ki so preživeli vojne in tudi podpirala organizacije za zaščito živali.

Skozi vsa leta svojega bivanja ji je bila katoliška župnija v Södertälje nekaj svetega, saj se je tam udeleževala nedeljskih sv. maš, pa tudi sv. maš med tednom. Njena vera je bila močna že v otroških letih in ji je kot taka bila v pomoč skozi vsa njena življenjska obdobja in skozi vse njene preizkušnje.

V času svojega bivanja na Švedskem je gojila intenzivno povezavo s svojo domovino in jo leto za letom obiskovala, vse do svojega 87. leta. S pomočjo Našega glasa (revija, ki je povezovala slovenska društva na Švedskem), Ognjišča in Naše luči ter Rodne grude je izvedela vse, kar se je zgodilo v njeni domovini Sloveniji in med njenimi rojaki po svetu.

Spomin nanjo, kot močno ženo in očarljivo osebnost, polno tistega pristnega humorja, ki je izviral iz

Pokojna Antonija Johansson, roj. Perne

Kristusovega evangelija, polno občutljivosti za bližnjega, ko je šlo za njegove pravice, bo živel med vsemi njenimi domačimi ter tudi med prijatelji, doma v Sloveniji in na Švedskem, ki je postala njena druga domovina.

Naj rojakinja Antonija, močna in verna žena, zvesta krščanskim načelom, delovna in vselej polna krščanskega humorja, zvesta romarka za binkošti v Vadsteno in zvesta faranka v Södertälje, živi med rojaki na Švedskem. Kot je bila opora mnogim ljudem, ki jim je služila, tako naj sedaj pri Bogu posreduje za vse rojake, ki živijo doma ali daleč po svetu. Predvsem pa naj njen zgled nagovarja vse katoličane in jih utrjuje v njihovi hoji za Kristusom. Vredno je bilo živeti kot kristjan, vredno je bilo biti zvest krščanskim vrednotam tudi daleč od doma, saj je Antonija s svojim zgledom nehote nagovarjala vsakega, ki se je z njo kdajkoli srečal.

Naj si sestra v Kristusu, Antonija, mirno spočije od svojega truda, do bri in usmiljeni Bog pa naj ji nakloni prelepo plačilo večne sreče v nebesih!

vaš Zvone Podvinski

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

MERLEBACH

Spored velikega tedna pri Slovenski katoliški misiji v Merlebachu je naslednji: veliki petek ob 15. uri – križev pot in priložnost za sv. spoved, velika sobota ob 15. uri – blagoslov velikonočnih jedil, ob 19. uri velikonočna vigilija.

Velika noč – slovesna sv. maša ob 10. uri.

NEMČIJA

STUTT GART

Svete maše v mesecu aprilu 2002

STUTT GART, sv. Konrad: 7., 14., 21. aprila ob 16.30. 14. aprila po maši občni zbor društva Slovenija-Stuttgart. 21. aprila srečanje s slavljenci v Slovenskem domu.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 7. aprila ob 9.45. Nato slovenska šola.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 14. aprila ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 21. aprila ob 9.00.

AALEN, sv. Avguštin: sobota, 20. aprila ob 17.00. Pred mašo, ob 15.00, slovenska šola.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 27. aprila ob 18.00 (poletni urnik!).

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 28. aprila ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 28. aprila ob 17.00.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: v soboto, 13. in 27. aprila od 10.00 do 12.00. Böblingen: v nedeljo, 7. aprila po maši. Aalen, 20. aprila pred mašo, od 15.00 do 17.00.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 6. aprila ob 17.00.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 13. aprila 17.00.

GÖPPINGEN, sv. Jožef: v nedeljo, 7. aprila ob 14.30.

Pisarna v Reutlingenu, Krämerstr. 17 je samo po predhodnem dogovoru odprta ob četrtek od 15.00 do 18.00.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so 1. in 3. četrtek v mesecu od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

NIZOZEMSKA

Velika noč – Eidsen – ob 6. uri vstajenska maša

Heerlerheide – 7.30 vstajenska procesija, maša

Velikonočni ponedeljek: ob 9. uri v italijanski cerkvi v Genku

Heerlen

Slovenski dan

6. slovenski dan prireja slovensko pevsko društvo "Zvon" v nedeljo, 21. aprila 2002, v Gemeenschapshuisu v Heerlenu.

Ob 11. uri bo sveta maša, med katero bo prepeval zbor "Zvon", nato tombola, ob 13. uri kulturni program ob sodelovanju "Zvona", folklorne skupine, moškega zbora L'Esprit in Wiener Muzikanten. Zaključek ob 17.30.

Argentina

V Argentini imajo v tem času poletne počitnice. Velika večina ljudi je zaradi katastrofalnega gospodarskega zloma doma. Denarja ni, ker so denarne vloge na bankah in denarnih zavodih zamrznjene. Izplačali naj bi jih šele po letu 2006. Kriza je seveda prizadela tudi varčne Slovence. Tudi tisti, ki so gospodarski strokovnjaki, so presenečeni nad vladnimi ukrepi. Očitno je, da državo vodijo mednarodne banke, ki so iz države odpeljale vse rezerve. Kaj se bo rodilo iz tega, ne moremo reči. Poročamo lahko o protestih. Na eni strani so miroljubni, na drugi pa so tolpe, ki razbijajo poslopja bank. Srednji sloj je s protesti na ulicah pripomogel k padcu De La Rujeve vlade. Zdaj so se združili z levičarji. V sredo so organizirali zaprtje glavnih vhodov v mesto Buenos Aires. V dveh mesecih, odkar vlada takšno stanje, smo zabeležili že 29 smrtnih žrtev.

Poglejmo, kaj menijo Slovenci o novem zakonu o reparaciji - vračanju v domovino. Slovenski veleposlanik je povabil vse zastopnike organizirane skupnosti v Argentini na sestanek, kjer jih je seznanil z novim zakonom. Znano je, da prejšnje generacije Slovencev, ki so prišle v Argentino pred drugo svetovno vojno, nimajo nobenega zanimanja za vrnitev, in tudi tisti, ki so prišli po vojni, niso preveč vneti za to. Zakaj le, menijo. Starejšim osebam, ki imajo največje želje po vrnitvi v domovino, se postavljajo naslednja vprašanja: Kaj je s pokojninami, ali ima Slovenija z Argentino urejene socialne in zdravstvene obveznosti, ali bi bilo zagotovljeno izplačevanje pokojnin tistim, ki so upokojeni v Argentini, in ali bi bilo zdravstveno zavarovanje, ki ga imajo upokojenci v Argentini, priznано v Sloveniji?

Kot izgleda, vse skupaj ni tako lahko. Glede mlajše generacije pa je videti, da bi emigrirali v Slovenijo, kajti za mlade ne bi bil problem socialno zavarovanje, seveda če bi dobili službo in stanovanje. Nekaj primerov je bilo že pred zakonom, da so mlade družine emigrirale v Slovenijo. Zdaj se dobro počutijo v domovini svojih staršev. Predvsem so zadovoljni glede varnosti, ki je je v Argentini vse manj.

Avstralija

Misli - informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji - so pred dnevi obhajale

svoj zlati jubilej. Prva številka Misli, ki je hkrati najstarejši slovenski list v tej odmaknjeni deželi, nosi datum 25. januar 1952. Misli izhajajo še danes, uredništvo lista pa je že tretje desetletje v Melbournu. Čeprav se slovenska skupnost stara in ljudje umirajo ter s tem tudi naročniki, Misli živijo naprej. Sedanji urednik p. Ciril Božič je v decembrski številki zapisal, da so v zadnjih treh mesecih vpisali deset novih naročnikov, kar je spodbudno.

Misli so tesno povezane s prihodom prvih dveh slovenskih duhovnikov. To sta bila frančiškana p. Beno Korbič in p. Klavdij Okoren, ki sta na avstralska tla stopila konec maja 1951. Ker je bila takrat še majhna slovenska skupnost raztresena po vsej celini, sta se sprijaznila s tem, da mnogih ne bosta nikoli srečala. Šla sta lahko le v kraje, kamor ju je poslal katoliški urad za priseljence. Po zgledu sobratov, ki so v Združenih državah že od začetka prejšnjega stoletja izdajali Ave Marijo, sta želela rojake v Avstraliji povezati s slovenskim listom. Po vztrajnem prizadevanju so jima oblasti dale dovoljenje. In tako je izšla prva številka Misli v nakladi 140 izvodov. Ob koncu leta sta naklado zvišala na 750 izvodov, v naslednji se je število izvodov povzpelo na dva tisoč, ta številka se je skozi desetletja ohranila do danes.

P. Klavdij je v prvi številki zapisal, da je osnovni namen Misli povezati vse Slovence v Avstraliji v eno družino. Služile bodo poduku in zabavi, plemenitenju duha in srca. Povzdigovati hočejo duha k Bogu in srce k dobremu. Misli so v polstoletni zgodovini zamenjale več urednikov. Že po dveh letih je uredništvo prevzel s Kitajske izgnani misijonar p. Rudolf Pivko, nekaj let zatem p. Bernard Ambrožič, stric sedanjega torontskega nadškofa kardinala Ambrožiča, zatem je Misli četrto stoletja urejal p. Bazilij Valentin, po njegovi smrti pred nekaj leti p. Metod Ogorevc. Sedanji urednik je p. Ciril Božič.

Misli so v svoji bogati zgodovini zbrale v družino veliko večino rojakov v Avstraliji. Mnogim so pomagale, da so ohranili stik z Bogom, spomin na očeta in mater, njuno govorico in domovino. Obenem so imele ves čas posluš za demokratične premike v Sloveniji in jih tudi podpirale. V času tako imenovanih skupnih jeder so podprle Zvezo Slovenske akcije, ki je povezovala rojake, zavzete za ohranitev slovenskega jezika, obstoj slovenskega naroda, poživitev slovenske zavesti in za pravice, ki pripadajo slovenskemu narodu. V zvezi s temi prizadevanji je ljubljanski Dnevnik zapisal, da so Misli v sozvočju z najbolj nazadnjaškimi strujami v

politiki zahodnega bloka. Bralci so se v naslednjih letih lahko seznanili s procesom proti četverici, majniško deklaracijo in vsemi nadaljnjimi koraki, ki so pripeljali do samostojne Slovenije. Jubilejna številka Misli, s katero bodo obeležili zlati jubilej, je tik pred izidom.

V soboto, 16. februarja, smo obhajali 10. obletnico Doma matere Romane. Priprave na to slovesnost so potekale kar nekaj tednov. Najprej je bil na sporedu kratek kulturni program, nato je bila sveta maša, ki sta jo darovala pater Ciril in avstralski frančiškan iz Box Hilla Morisa West. V pozdravnem nagovoru je gospod Marko Zitterschlager najprej pozdravil vse navzoče, se zahvalil za tako številen obisk gostov, ki so prišli iz različnih predelov Melbourn. Pozdravil je tudi vse zaupnike: med njimi so Simon Špacapan, Anton Brnet in Stanko Prosenak, ter Francka Anžin, ki je bila tudi prvotna zaupnica. Med drugim je poudaril, da gre največja zasluga pokojnemu patru Baziliju Valentinu za uresničitev njegovih želja po domu za ostarele slovenske rojake.

Po končani sveti maši je sledil kulturni program, na katerem smo prisluhnili recitacijam in skupaj peli slovenske narodne pesmi ob spremljavi kitare in harmonike. Na koncu je prvotni upravnik Stanko Prosenak spregovoril o pomembnosti tega doma za ostarele in ljubezni do sočloveka, še posebno v jeseni njihovega življenja. Je tudi prvi in edini center, v katerem govorijo slovensko, kuhajo domačo hrano in od katerega je slovenska cerkev oddaljena samo nekaj metrov. Nič naj nas ne bo strah, kaj bo, ko bomo tudi mi ostareli. Dokler bo taka dobra in domača skrb, smo lahko samo veseli in ponosni, da smo dozoreli tudi na tem področju.

Združene države

V cerkvi Marije Vnebovzete se je na pobudo društva slovenskih protikomunističnih borcev Tabor v Clevelandu darovala sveta maša v spomin na dr. Valentina Meršola, Radovljčana po rodu. Dr. Meršol - rodil se je 22. februarja 1894 - je s svojim trdnim in odločnim pritiskom na angleške vojne oblasti v Vetrinju na Koroškem leta 1945, po končani vojni, rešil gotove smrti kakih šest tisoč ljudi. Angleže je prepričal, naj mladih slovenskih vojakov, domobrancev in beguncev ne pošiljajo nazaj v Jugoslavijo,

saj so vse vrnjene v transportih likvidirali. Življenjsko geslo doktorja Meršola je bilo: "Kjer se sliši gorje, kjer se težko diha, tam bodi prvi." Tega se je držal vse svoje življenje in pomagal, kjerkoli je videl potrebo. Dr. Meršol je umrl v Clevelandu pred dvajsetimi leti.

Vsako leto povabi v Clevelandu marljiva ustanova prostovoljcev Misijonska znamkarska akcija rojake na kosilo z dobrodelnim namenom za podporo misijonarjem. Postrežejo v dvorani svetega Vida, kjer je prostora za več kot 500 ljudi. To kosilo in vsakoletni piknik na Slovenski Pristavi sta prireditvi, s katerima člani omenjene ustanove pomagajo napolniti misijonsko mošnjo in s tem podpreti misijonarje, ki oznanjajo veselo novico po svetu. Seveda pa kosilo in piknik nista edina denarna vira. Vedno se najdejo dobri ljudje, ki prispevajo za misijonarje.

Jugoslavija

Največje ambasadorke v Srbiji so bile slovenske sestre, predvsem usmiljenke. Ko so po drugi svetovni vojni leta 1945 v Slovenijo prišli člani Stalinove rdeče armade, je križ zamenjala krvavo rdeča zvezda s kladivom in srpom ter slovensko zemljo spremenila v eno samo veliko grobišče. Deželo sta ovijala jok in črnina. Slovenija je tedaj doživljala od lastnih sinov, pomočnikov Stalina, Tita in Kardelja, največjo tragedijo v svoji zgodovini. Ne da bi zanjo do danes kdo odgovarjal. Tedaj so bile usmiljene samarijanke - sestre vržene na ulico, kar je še dodatni sramotni zločin proti človečnosti, ki sodi samo v Haag. Sestre so se napotile, kakor ptice selivke, proti jugu. Z razširjenimi rokami sta jih sprejeli Srbija in Črna gora, predvsem pa Beograd. Mesto so preplavili "modri angeli", tako so jih Beograjčani imenovali po njihovih modrih oblekah in belih pokrivalih. Srečaval si jih na vsakem koraku, saj jih je bilo v mestu okrog 500. Te slovenske sestre usmiljenke so brisale bolniški znoj 'srbskemu' bratu, ker jim slovenskim ni bilo dovoljeno. S svojo dobroto, ljubeznijo, skromnostjo in žrtvami so osvojile srbska srca. Mnoge od njih so tu našle svoj zadnji dom. Spomin nanje še danes živi, ker so bili po vojnih letih Srbi ravno tako žrtve komunističnega nasilja, a so jim one s svojo navzočnostjo in ljubeznijo po bolnicah lajšale bol in trpljenje. To je vzrok za simpatije srbskega naroda do Slovencev, ki jih ni mogla uničiti niti osamosvojitve Slovenije.

Ivan Malavašič: POŠTAR VINKO

Toda vse na svetu mine in tudi zadnja zima - še dobro, da ni bila preveč ostra in radodarna s snegom - je bila za njim in prišel je tisti dan ...

Že pozimi je vložil prošnjo za upokojitev in prav na isti dan kot je nastopil službo, se je tudi upokojil.

Ja in zdaj vse bolj občuti tisti strupeni dih samote in že nekajkrat se je spomnil besed: Človeku ni dobro samemu biti!

Odprl je oči in zagledal soseda Dolinarja.

“Dober dan, sosed Vinko! Oče me je prosil, naj vas obiščem, da mu bom lahko povedal, kako se imate. In zahvaljuje se vam za obisk in obenem lepo prosi, da pridite še kdaj. Dvaindevetdeset let mu je že in težko hodi, zato ...”

“Bom prišel, seveda bom prišel, saj drugih sosedov nimam. Cestarjeva dva sta umrla; hiša je zdaj prazna, kakor bo nekoč tudi naša.”

“No no, težko bi verjel, morda pa se bo le pokazala lučka upanja ... Tudi naš ata je že obupaval, pa brez potrebe.”

“Seveda, ker si se ti odločil, da ostaneš doma. Ja, če bi bilo pri nas več otrok, morda bi kateri ostal na tem hribčku, da se z Jerico ne bi zaman trudila s to zidavo. Pa nama ni bilo dano, da bi jih imela, če sva si jih še tako želela.”

Umolknil je in se zastrmel nekam v prazno, da se je Janez nemirno prestopil in ni vedel kaj reči. Pa tedaj se je Vinko že spet ozrl vanj in vprašal:

“Kako pa mama?”

“Kako naj rečem, da bo prav? No, saj je še kar zdrava in še vedno bi rada pomagala, saj vidi, koliko dela imava z ženo. No, če že drugega ne more, pa nama varuje otroke. Zdaj ko so majhni, jo še ubogajo, ne vem, kako bo, ko bodo večji.”

“Potem pa vama bodo pomagali in jih ne bo treba stari mami varovati.”

“Veste, do tega spoznanja sem prišel, da se na tisto njihovo pomoč ne smemo preveč zanašati, preveč slabih primerov je vsepovsod. Če pa bo vseeno tako, kakor si želimo, hvala Bogu!”

“Ja, tako je dandanes, ko je zemlja vse manj vredna in ostaja prazna in zapuščena. Bog ve, če se ne bo to nekoč maščevalo in bodo trpeli naši zanamci.”

“Jaz sem ostal na njej, več ne morem storiti; v drugih rokah je usoda našega kmetijstva. Saj sem že včasih premišljeval, da bi bilo morda bolje, če bi tudi jaz odšel v tovarno. Toda zdi se mi, da bo tudi tam kmalu kriza, če celo že ni.”

“Jaz sem napravil prostor drugemu ... Veš, kar precej časa sem moral poslušati opazke, da odjedam službo nekomu mlajšemu, ki bi lažje in bolje opravljal delo. Ja, zdaj se bodo poštarji na takih daljših relacijah vozili z avtom, jaz pa nimam izpita in tako. Upokojil sem se zaradi tega in zaradi starosti, ki me je kakšen dan že pošteno pestila.”

“Vam je kaj dolgčas?”

“Vedel sem, da mi bo, nisem pa mislil, da mi bo tako hudo! Saj par dni še kar gre, potem pa je vse huje ...”

“Vem, da vam roka ne služi tako, kakor bi si želeli, toda k nam lahko pridete kadarkoli. Saj ne, da bi vas kdo priganjal, toda kar bi naredili, nama ne bi bilo treba. Saj imam stroje in tudi grabim z njimi, toda povsod pa le ne morem. Med drevjem, pod grmovjem, v bregu ...”

“Ja, grabil bi že, kaj težjega pa žal ne morem. Veš, preveč sem se včasih precenjeval, čeprav so me zdravniki svarili in zdaj se mi maščuje. Toda že zaradi tega bom včasih prišel, da se bova z očetom pogovorila; ha, to-lažila drug drugega.”

*(Ullwangen) Udeleženci
bibličnega seminarja pri
evharistiji*

XIII. ZAPUŠČEN

Včasih je človeku tako hudo, da sredi pomladi zazna dih jeseni.

Na nedeljo je prišel tisto 1994. leto prvi maj.

Vinko kar verjeti ni mogel, da je minilo že sedem let, sedem samotnih let, odkar je stopil v pokoj.

Tisti dan vreme ni bilo ravno najbolj primerno, da bi lahko posedal pred hišo; le občasno je pokukalo sonce skozi raztrgane oblake, ki jih je podil precej hladen veter. Vinko je zato ostal v hiši oziroma v kuhinji. Kakor že nekaj časa se mu tudi ta dan ni dalo kuhati kosila in se je zato zadovoljil le s skodelico prave kave in koščkom kruha. Tega je kupil vsak teden - po navadi v soboto - v vaški trgovini in ga je potem imel za ves teden. Saj pozimi je še nekako šlo, toda lani poleti in še delno jeseni se mu je ponavadi pokvaril že sredi tedna in potem je pač jedel pokvarjenega ali pa nič ...

Ja, začelo se je tako, da mu je neki dan, ko je bil tam na obisku, skuhalo kavo žena sosedu Janeza in zdelo se mu je, da ga je poživila. Zato jo je tedaj, ko je šel spet v trgovino, kupil nekaj zavojčkov. Navadil se je nanjo, saj če je spil nekaj požirkov, ni občutil lakote ...

Naslonil se je na mizo in se zamislil. Sedem let samote je za njim, koliko jih je še pred njim? In porodila se je misel, skoraj želja, da bi jih bilo čim manj in bo tako rešen samote.

Tedaj, ko je stopil v pokoj, je imel še zajce in tudi nekaj kokoši se je ob lepem vremenu paslo v ogradi. Toda potem, ko so postajali hčerkinini obiski vse redkejši, je izgubil večji del veselja, da bi še skrbel zanje. Pa si je, kadarkoli je začutil, da je postal utrujen zaradi nezadostne prehrane, privoščil zajčjo ali kurjo pečenko. Že dve leti je minilo, odkar je hlev popolnoma prazen. Tudi koze ni več v hlevu, postarala se je in tako ...

“Postaral pa sem se tudi jaz,” je zašepetal in pomislil, da mu je že triinšedemdeset let.

“Saj je navsezadnje čudno, da sploh še živim! Saj se le redko zgodi, da dam vase kaj drugega kot kruh in kavo. Le kakšno kilo sladkorja porabim na mesec, da ne pijem grenke kave in tisti koščki

kruha tudi ne dajo posebne moči. Toda saj mi zadnje čase niti ni za jed in še te bolečine, ti občasni napadi, kakor je rekla Minka o veliki noči. Ja, ona misli, da jih imam zaradi nepravice in nezadostne prehrane - tudi sestra Ivanka je baje tega mnenja. Njen mož ne more več voziti avtomobila in tako me le silno poredko obiše; zadnjič je prišla z Minko ... Pa kaj bi, saj le stokava drug drugemu ... Morda imata prav, kaj vem ... Toda kako naj drugače? Saj se včasih že odločim, da si bom privoščil pravo kosilo, potem pa to odložim za naslednji dan in - ostane vse pri starem.”

Pomisлил je, da bi moral med ljudi, da bi se razvedril ob pogovoru z njimi, ne pa da le premišlja in se smili sam sebi.

“Saj se ne bom dolgo!” je zašepetal, ko se je spomnil na tiste občasne žolčne napade. “Enkrat me bo zvilo in bo konec moje samote. Bog daj, da bi me čimprej našli. Saj, sosedu pride večkrat, da vidi, kako je z menoj, celo toplo juho mi občasno prinese. Toda tako težko se mi zdi sprejeti nekaj, za kar mislim, da nisem zaslužil, da je miloščina, te pa ne maram.

Pravijo, da sem postal čudak, posebnež in najbrž imajo prav. Saj se včasih niti ne zavedam, kje sem v času.”

Spomnil se je na veliko noč. Sredi aprila je bila in češnje ob hiši so že cvetele. Šel je k vstajenju kakor vsako leto, toda potem, ko je stopil po maši iz cerkve, se mu je kar naenkrat zazdelo, kakor da ni poslušal aleluje, temveč je vsenaokoli jesen in je praznik vseh svetih in bodo jutri verne duše. Kakor v nekih sanjah je šel na pokopališče in se čudil, ker ni bilo po grobovih skoraj nobenih sveč - le tu in tam kakšna. Ja, on pa jo je imel s seboj. Prižgal jo je in jo postavil na Jeričin grob. In potem, ko so se popoldne pripeljali Minka in njen mož ter sestra Ivanka, jim ni vedel

(Milano) Zbor Znamenje
iz Voljč med rojaki

povedati kako je prišel domov. Ja, le tega se je spomnil, da je bil na Jeričinem grobu.

“Ja, saj bom kmalu tam pri njej!” je rekel Minki.

“Če boš tako živel, se res utegne zgoditi. Poglej, nekaj žegna smo ti prinesli; vsaj danes se pošteno najej, ko je velika noč!”

In res, ko je vzela jedila iz torbe, mu je jed zadišala kakor že dolgo ne. Ni si dal dvakrat reči.

Predno so odšli, mu je še rekla:

“K zdravniku boš moral, bom že jaz uredila, kar bo treba.”

Res je šel in predlagal mu je operacijo. Zdaj čaka na tisti dan in vse bolj ga je strah ...

Tisto poletje pa se je še bolj zapustil. Enkrat, največ dvakrat na dan si je še skuhal kavo, pojedel košček kruha, če se mu je zazdelo, da je lačen. Pa dostikrat niti ni občutil lakote, posebno če je preležal v glavnem ves dan, kar se je vse pogosteje dogajalo, posebno kadar je imel tiste napade. Zvil se je na postelji in v nekakšnem polsnu ali kar naj bi že bilo, čakal, da je bolečina toliko ponehala, da je zadremal. Včasih je tudi sanjal in potem je težko ločil, kaj je res in kaj so le sanje. O, zgodilo se je, da je zagledal Jerico, kako pripravlja kosilo; on se je pravkar vrnil z dela in po kosilu bosta šla na njivo ... Pa se je prebudil in videl, da okoli njega ni nikogar, da je sam v na smrt obsojeni hiši in kriknil je od žalosti in razočaranja.

Večkrat že ni več vedel, kateri dan v tednu je in mladi Dolinar ali pa njegova žena sta prišla vsako soboto in mu povedala, da bo naslednji dan šel k maši, če bo mogel. In je šel, do sedaj še, čeprav se včasih ni niti

(Berlin) Študentka Barbara Grabnar se je aktivno vključila v delo župnije.

(Gradec) Mirko Barič skrbi, da petje v naši kapeli ne utihne. Ob njem Matilda Furman, že 40 let gonilno kolo našega pevskega zbora

tako oblekel, kakor se za v cerkev spodobi. Kar tam za vrati je zato obstal ... Toda nikoli, pa če se je še tako slabo počutil, ni pozabil obiskati Jeričinega groba.

Včasih se je tam z njo pogovarjal, kakor da je živa in ga poslušala. Ja, sosed Janez mu je nekoč omenil, da se nekaterim smili, drugi pa ga imajo za zmešanega.

“Najbrž je poletja konec,” je dejal tisti dan sredi septembra, ko je po dolgem času spet šel okoli hiše in celo tja do gozda in videl že rahlo porumenela drevesa.

“Le kateri mesec in dan je danes, to bi rad vedel. Ha, glej ga, Janez prihaja, najbrž bo sobota.”

“Bo kar držalo, Vinko! K maši bo treba jutri, če boste mogli, seveda.”

“Danes se še kar dobro počutim, nisem imel tistih napadov. Sicer pa, razen vode, nisem še ničesar okusil.”

“Jaz mislim in tudi žena je tega mnenja, da premalo jeste in pijete preveč tiste kave. In tudi zdravnikov niste ubogali.”

“Ha, če bi jih, morda me danes ne bi bilo tukaj!”

“Dajte no!”

“Ja ja, take slutnje sem imel in zato sem se bal. Bil sem že tam v bolnici, pa sem pobegnil in nihče več me ne spravi tja nazaj. Raje umrem naravne smrti.”

“Pomagali bi vam in vas rešili teh napadov.”

“Seveda bi me, ker bi me poslali v krtovo. Mar tudi ti držiš z njimi?”

“Le zakaj naj bi? Toda dobro vam želim in smilite se mi, ker ...”

“Sem tako zapuščen. Priznam, res sem se zapustil, toda najprej so drugi zapustili mene.”

“Jerica si ni mogla pomagati ...”

“Ne, ona res ne ... Tako jo pogrešam in jo bom vedno, toda Minka!”

“Ja, saj razumete, morate jo razumeti: svojo družino ima, otroke in nima časa, da bi pogosto prihajala.”

“Zadovoljen bi bil, če bi vsaj poredko!”

“Tudi ljudje, s katerimi ste imeli vsak dan opravka, so vas dolgo pogrešali ...”

“Zdaj pa vem, da me ne več in sem pozabljen in odpisan kakor stare raztrgane hlače. O poznam ljudi tudi z druge strani. Veš, Janez, še ko stopim v cerkev, pa četudi je gneča, jaz imam vedno dovolj prostora - kakor da nihče noče biti poleg mene.”

“Morda pa se vam le zdi?”

“Ko bi se mi le!”

Ko je Janez že odhajal, je še povedal:

“Ja, jesen je že tukaj, kmalu bo tudi zima in treba bo misliti na kurjavo, na drva. Ali jih že imate?”

“Oja, imam! Samo na žalost so odsekana samo na zgornjem koncu, spodaj pa so še trdno priraščena.”

“Motorko imam in bi pomagal ...”

“Če bo treba.”

Utrudilo ga je tisto govorjenje in še bolj tistih nekaj korakov, da si je zaželel malo počitka. Toda tedaj je njegova noga zadela ob skalo in je obstal.

“Hudirja, saj tole je prag od stare hiše!” Čisto sem pozabil. Ko sem jo podiral, sem pustil prag, da me bo

spominjal nanjo in na vsa leta, ki sem jih preživel v njej. Hja, če zdajle pomislim, več lepega sem doživel v njej kot pa v tejle novi, čeprav sem včasih mislil, da bo obratno. Ja ja, dvanajst let sva živela v njej, ko sva gradila tole novo. Toliko njenega dela je v njej, toda kmalu ko sva se vselila in dobila hčerko, je zbolela in takorekoč ničesar nima od vsega truda - navsezadnje, kaj pa imam jaz? Ona je vsaj rešena vsega hudega, jaz pa se še mučim na tem hribu.”

Usedel se je na tisti kamen in se zamislil.

Zazdelo se mu je, da so tisti dan njegove misli dokaj bistre in sveže: ponavadi se je moral tako truditi, da se je spomnil preteklih stvari, pa še tedaj ni prav vedel, ali je bilo nekaj res ali pa si le domišlja. Zdaj pa se je spomnil na marsikaj, kar mu že precej časa ni prišlo na misel. Ja, že tedaj spomladi je vedel, da Minka pričakuje otroka, tretjega. Pa je potem na to kar pozabil in ni pomislil, da najbrž ne more prihajati tako pogosto, kakor bi on želel. Ja, zdaj ima že tri, sporočili so mu in ga vabili, naj pride tedaj, ko jo bodo krstili, na obisk. Pa ni šel, preslabo se je tedaj počutil. Jerica so ji baje dali ime ...

Ha, drva, drva mi je omenil Janez. Naj raje skrbi, da jih njemu ne bo manjkalo. Res, doslej jih je nekako napravil še vsako leto, pa čeprav je moral takole na pomlad presneto varčevati z njimi. Letos pa ... Ja, vedno pogosteje ga obdajajo tiste misli, da zime ne bo dočakal, da bo tedaj, ko bo sneg pobelil pod hraško dolino, že ležal poleg Jerice ...

Saj je včasih tudi že pomislil, da bi mu jih pomagal pripraviti Minkin mož, danes pa se je tej zamisli lahko le nasmehnil. Le kako naj bi prekladal rajklje in polena

(Pariz)
Naše pridne gospe v kuhinji ob 40. letnici društva Slovencev.

s tistimi nežnimi rokami, ki so vajene le svinčnika? Nasmehnil se je ob tej misli, toda že čez nekaj trenutkov je jezno pogledal in pljunil v travo. Pomislil je namreč, da bi lahko vsaj on prišel, seveda ne da bi mu pomagal napravljati drva, pač pa da bi se vsaj pogovorila; pogovorila vsaj tako, kakor sta se prej z Janezom in se včasih z njegovo ženo. Ja, Janez je imel res srečo, da jo je spoznal. Baje sta se prvič srečala v Jelovju, ko sta oba romala k Mariji Vnebovzeti. Nekje s hribov je doma in ona je še ena izmed pravih slovenskih mater, kmečkih mater. Kup otrok imata in kljub vsem težavam, ki tarejo kmete, sta vedno vedra in razpoložena. Tudi z njim se rada pogovorita in Jelka mu večkrat kaj prinese; ja, najbrž ga že ne bi bilo, če ...

O, marsikaj se je v zadnjih letih spremenilo, toda njega vse skupaj niti ni preveč zanimalo. Stara država je razpadla in zdaj tudi govori o nekakšni demokraciji, toda nikoli ni preveč razmišljal, kaj naj bi to bilo. Saj mu je bilo prav, da navsezadnje nimajo vse besede le nekateri. Spomnil se je, da je moral tudi on včasih preslišati kakšno pikro, ker je hodil v cerkev.

"Morda bo zdaj vsaj v tem pogledu bolje - če bo! Toda kaj mi zdaj vse to pomaga, ko pa sem prišel na konec svoje poti? Od danes do jutri sem in na to ne smem pozabiti. Ja, prav bo, če bom šel jutri malo prej od doma, v spovednico bom stopil, da me ne bo presenetilo. Pa tisto boljše obleko bom dal nase, da kdo ne bo vihal nosu."

Morda bi še nekaj časa posedal na starem pragu, če ne bi pomislil, da jo mora vzeti iz omare in jo skrtučiti, da ne bodo videli prahu na suknjiču.

Storil je kakor se je namenil in že je hotel leči na posteljo, ko je zagledal zvezek, ki je ležal na mizi.

"Še vedno je tam, pa že tolikokrat sem pomislil, da bi ga dal v omarico. Oh ja, že dolgo nisem nič napisal, le kako naj bi? Toda danes, ko so moje misli nekoliko bolj čiste - morda pa bi se mi posrečilo?"

Ža je sedel za mizo in prijel za svinčnik, ko je potrkalo na vrata in zunaj se je oglasila Jelka.

"Kar vstopi, saj se nikoli ne zaklepam, le zakaj naj bi se?!"

"Nekaj juhe nam je ostalo in sem vam jo pogrela, tudi košček mesa je v njej, kruh pa gotovo imate?"

"Pa ga je res še nekaj. Toda zakaj, saj ni treba ... Zakaj si delate stroške zaradi mene?"

"To pa prav gotovo niso nobeni stroški. Če nam včasih kaj ostane, mar ni bolje, da prinesem vam, kot pa da vržem prašičem?"

"No ja ... Toda kaj naj jaz dam tebi?"

"Oh, zaradi tega pa nikar ne imejte skrbi. Kakšno dobro delo pa mora človek narediti; zanj pa se ne sme pričakovati plačila, saj potem niti ne bi bilo več dobro delo."

Pa je potem, ko je pojedel, le mislil, kako bi se ji od-dolžil za njeno skrb in dobroto. In tedaj se je domislil: "Pesem ji napišem, če jo bom mogel, seveda! No, vsaj poskusil bom in če jo danes ne bom dokončal, jo bom pa kdaj drugič."

Prijel je za svinčnik in ob tem pomislil, kako dolgo ga že ni držal v rokah.

"Saj niti nisem bil sposoben za kaj takega!"

Res, od začetka je že skoraj obupal, da se bo česa pametnega domislil, toda kasneje, ko je napisal prve verze, se mu je odprlo in čez dobro uro je bila pesem že na papirju. Še enkrat jo je počasi prečital in zamrmral: "Če bo Jelka vsaj toliko zadovoljna, kot sem jaz, sem dosegel svoj namen!"

Zaprli je zvezek, pa ga ponovno odprl in še enkrat čital:

KMEČKA MATI

Ni mogočna, ne ponosna,
slavna ne in hvaljena,
svet o njej ne ve veliko
in odličij ne pozna.

Tiha je, poštena, zvesta,
za otroke, dom skrbi;
kakor sonce se razdaja,
kakor luč za vse gori.

Rod svoj ljubi, domovino,
pesmi, ki v vaseh zvene,
od vsega najbolj pa zvezde,
ki v očeh otrok žare.

To je skromna kmečka mati,
naše zemlje zvesta hči;
to je mati z blagim srcem,
žena s toplimi dlanmi!

Zadovoljno se je nasmehnil, saj je bila to prva pesem, ki jo je napisal po dolgem času. Toda njegovo zadovoljstvo ni trajalo dolgo časa, zakaj spet je pod rebri na desni strani začutil tisto znano bolečino.

Legel je na posteljo in se zvil v klobčič, da jo je lažje prenašal.

XIV. JESEN

Tisti jesenski ponedeljek po rožnovenski nedelji je bilo. Saj je hotel vstati že dopoldne, toda ko se je dvignil, se mu je zavrtelo pred očmi, tako da je legel nazaj in napol buden, napol v nekem snu preživel večino dneva - vsaj tak občutek je imel tedaj, ko je nekdo odprl vrata.

"Kako je, ata? Že štiri popoldne je ura, ti pa še vedno ležiš, si bolan?" je vprašala Minka. "In kar odklenjeno imaš?"

"Če bi rekel, da nisem bolan, bi se najbrž zlagal. Ja, ne zaklepam pa ne, le kaj naj kdo odnese? Včeraj sem bil še kar pri moči, celo pri maši sem bil. Res ne vem, kako bi prišel do cerkve in nazaj, če me ne bi peljal sosed Janez. Si sama?"

"Ne ne, tudi Andrej je z menoj. Saj je tudi najstarejši hotel z nama, končno pa sva ga le pregovorila, da bo varoval najmlajšo. Oh, toliko je dela z otroki, toda če jih ni, je še huje, vidim pri sosedih."

"Ja, vem ..."

"Te še mučijo tisti napadi?"

"Sinoči zaradi tega dolgo nisem mogel zaspati in zato sem danes takole ... Še kave si nisem skuhal?"

"Saj je kava dobra, tudi mi jo pijemo, toda najprej je treba jesti, ti pa delaš ravno obratno."

"Tudi nekaj kruha imam, res ga danes še nisem odrezal, pa saj je še čas. Nerodno je le to, ker vama nimam kaj ponuditi. Če bi vedel ..."

Tedaj pa je v sobo že vstopil Minkin mož Andrej, slišal zadnje besede in zato rekel:

"Zaradi tega pa res ni treba skrbeti. Saj sva še midva prinesla nekaj s seboj, da bova postregla vam."

"Oh, saj ne bi bilo treba! In če kaj takega pojem, me še huje napade."

"Nič takega nisva prinesla kar bi vam utegnilo škodovati. Dobro sva premislila, kaj bo za vas najboljše."

"Kako, ata, boš vstal ali ti prinesem kar na posteljo?" je vprašala Minka.

"Saj bom vstal, kaj pa naj drugega, dovolj je bilo tega poležavanja. Veš, bojim se, da bom neki dan kar takole umrl, umrl čisto sam in Bog ve, kdaj me bo kdo našel. Večkrat premišljuje o tem in tudi sanja se mi, da se je že zgodilo in vidim sam sebe, kako ležim. Ja, celo to se mi je že sanjalo, da sem bil na lastnem pogrebu. Še dobro, da sem pripravljen, saj sem zadnjič stopil v spovednico."

"Oh, ata, nikar tako ne govori. Takorekoč nič ne ješ in le tisto kavo si privoščiš, ki pa ni dobra za prazen želodec."

"Kaj vem ... Toda če pomislim - zdi se mi, da imaš prav. Zadnje čase imam tiste težave, takoj ko popijem kavo, toda kako naj brez nje?"

"Pa boš najbrž moral, razen če ne boš bolj skrbel za svojo prehrano!"

"Kaj čem, star sem in sam."

"Toda drugi, ki so tvojih let, so še presneto trdni in tudi zdravi. Človek se ne sme tako zapustiti, ata! Res nisimo prihajali pogosto na obisk, saj veš, še eno punčko smo kupili in tudi midva sva od tedaj, ko sta Andreju umrla starša, sama. Za Jerico smo krstili najmlajšo - vabili smo te ..."

"Se spomnim, toda kam naj grem tak?"

"Sporočil bi, da ne moreš in bi te prišel Andrej iskat z avtom."

"Zdaj je, kar je in navsezadnje, če bi tam dobil tiste napade, kaj potem?"

"Mar misliš, da nimamo nobenega divana ali postelje?"

"Nerad sem v nadlego ..."

Pa se je počasi le skobacal pokonci in sedel za mizo. In ko je pokusil, kar sta mu prinesla, se je kmalu nekoliko bolje počutil.

"Ja no, pa sta res prišla, niti pomislil nisem na kaj takega, če sem sploh kaj mislil ... Je tam v Vrbovju kaj novega?"

"No, nič posebnega, bi rekel," je dejal Andrej. "No, le to lahko rečem, da v tovarni ne gre več tako dobro kakor včasih in bodo baje celo morali odpustiti nekaj delavcev."

"Se mi je že včasih zdelo, da bo prej ali slej prišlo do tega. Najprej so tako, kako naj rečem, podili ljudi v mesta, zdaj jih bodo morda nazaj."

"Nič še ne moremo reči ... Veliko smo pričakovali od osamosvojitve, toda ni se vse uresničilo; še vedno gre marsikaj po starem. Kaj pa tukaj?"

"Ha, mene vprašaš!? Kako pa naj kaj vem, če ždim v tej luknji kakor jazbec sredi zime. Včasih mi kaj pove sosed, Janez, pa še tisto pozabim ... Veš, ko je človek takole od danes do jutri in nima kaj več pričakovati, mu postane vseeno ..."

"Andrej, iti bova morala, vsak čas se bo že pričelo mračiti."

"Saj bom prižgal luči."

"To že, toda za malo me skrbi, saj veš, če otrok varuje otroka!"

"Niti pomislil nisem ..."

Se nadaljuje

Lučka in običaji

V APRILU GODUJE SVETI JURIJ. SVETI JURIJ JE BIL NEUSTRAŠEN VOJAK, KI JE VSE SVOJE IMETJE RAZDAL REVEŽEM, SVOJE ŽIVLJENJE PA JE POSVETIL BOGU. NA ŠTEVILNIH NABOŽNIH SLIKAH JE SVETI JURIJ UPODOBLJEN KOT VOJAK, KI S SULICO UBIJA STRAŠNEGA ZMAJA IN REŠUJE DEKLICO IZ NJEGOVIH KREMLJEV.

V SLOVENIJI JE BILA NEKDAJ NAVADA, DA SO NA GOD SVETEGA JURIJA MLADEGA FANTA

ODELI V ZELENJE. S SPREMSTVOM JE POTEM TA ZELENI JURIJ HODIL OD HIŠE DO HIŠE IN VOŠČIL GOSPODINJAM IN GOSPODARJEM SREČO. TA OBIČAJ ŠE VEDNO ŽIVI V BELI KRAJINI.

RAZMISLI TUDI TI.

- Kako imenujemo star slovenski običaj, ko hodi zeleni Jurij s spremstvom od hiše do hiše?

Obkroži pravilen odgovor:

- koledovanje
 - zeleni ples
 - jurjevanje
 - rajanje
- V mesecu aprilu je dobro, če je veliko dežja, da trava lepše raste. Dokončaj slovenski pregovor.
ČE JE APRIL DEŽEVEN -
KMET NE BO _____.

Jernej redi kokoši. K njemu pride na obisk nekdanji sošolec iz Ljubljane. Jernej mu pripoveduje, kako dobre nesnice so kokoši.

- Kaj pa napraviš, ko nehajo nesti jajca? zanima prijatelja.

- Zakoljem jih.

- Pa to kaj pomaga?

- Ti si bil prejšnji teden v Drami. Povej mi, kaj je bila tista igra, tragedija ali komedija?

- Kolikor jaz vem, je bila premiera.

1	2	3		4	5	6	7
					8		9
10			11	A	S	A	Z
							12
	13						14
							15
16	17			18		19	
							20
							21
							22
23		24					
							25
							26
							27
							28
							29
							30
							31
							32
							33

KRIŽANKA NL 4/2002

VODORAVNO: 1. začetek velikonočnega vzklika, 5. glagol biti, 3. os.ed., 8. EAK, 9. brezpomenka, 12. življenjski nivo, 14. nekdanj slavna pevka Niki, 16. del roke, 18. pripadnik slovenskega plemena, 19. velikonočni vzklik veselja, 22. IBA, 23. izrastek na glavi, 25. razum, 26. slovenski priimek, 29. osebni zaimek, 1. os. mn., 30. spoštovan mož, 32. sinova žena, 33. ljubkovalno žensko ime

NAVPIČNO: 1. radostna, 2. izdelek čebel, 3. izdelovalka tkanin, 4. znamka ruskega avtomobila, 5. angleška dolžinska mera, 6. svetopisemska oseba, 7. Maziljenec, 10. romarska pot v Španiji, 13. hitro podvržen ognju, 15. osebni zaimek, 3. os. ed., 17. pripadnik starodavnega germanskega ljudstva, 20. revna, siromašna, 21. klicaj, 23. živalska ustnica, 24. Mojzesov brat, 25. UNS, 27. LSN, 29. Škafar Anton, 31. Diana

- Iz tega poziva ni razvidno, ali me kličete zaradi tožbe, ko jaz tožim svojega soseda, ali zaradi tiste, ko on toži mene, ali pa morda želite, da vložim še eno tožbo.

- Pomisli, danes je moj rojstni dan, žena pa ni spregovorila z menoj niti besedice!

- Čestitam!

- Ob treh zjutraj ste zbudili v našem bloku kar celo nadstropje!

- Jaz že ne. To so morali biti tisti, ki so me prinesli.

- Radi bi odstopili vašemu sinu za čas študija eno sobo, pa smo žal nekoliko omejeni.

- Nič hudega, saj tudi sin ni ravno najbolj britten.

Inkasant: Za božjo voljo, kadar vas dobim doma, ste vedno brez denarja!

Dolžnik: Mislite, da bi sedel doma, če bi imel denar?!

- Pa se nič ne bojiš, da bi srečal svoje upnike na cesti?

- Nič, saj se vozim z avtom, oni pa hodijo peš.

- Draga, ljubim te kot sončni vzhod!

- Verjamem, saj takrat vedno še spiš.

- Nerazumljivo! Kako ste mogli zavoziti policistu naravnost v prsa?

- Sama ne vem. Razprostrl je roke, meni je bil pa tudi všeč.

- Zaprite okno, zunaj je mraz!

- Mislite, da bo potem zunaj kaj bolj toplo?

- Včeraj si šel domov po vseh štirih.

- Kako pa veš?

- Ker si šel čez mene, ko sem ležal na cesti.

- Možek, kaj mi boš letos kupil za rojstni dan?

- Ničesar.

- Ničesar? To si mi že lani kupil!

201A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORZEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

202D3 Na lepem delu Dolenjske prodamo dvonadstropno hišo z gostinskim lokalom in delavnico. Možnost oddajanja sob in frizerskega lokala. Cena po dogovoru. Tel. v Sloveniji 07-3091-194.

203C1 Prodam dvosobno komfortno stanovanje v Ljubljani, Koseze, terasasti bloki. Vgrajena nova kuhinja, kopalnica, vseljivo takoj. Informacije na telefon v Nemčiji 0049-9244-1313.

203D2 Maribor – štiri in pol sobno stanovanje 148,5 m², prvo nadstropje, dve kleti in parkirni prostor, središče mesta Hutter blok, prodam za 122.400 EUR. telefon 00 386 (0)1 283-33-64.

204A1 Samski Slovenec, star 42 let, mirnega značaja, po poklicu elektronik, živeč v južni Nemčiji ob švicarski meji, s svojim domom, želi spoznati samsko Slovenko, veselega značaja, da bi si ustvarila skupno družino. Oglasite se na telefon (+49) 07623 747959 od 12.00 do 16.00 in po 21.00.

204B1 Prodamo dvonadstropno hišo ob Blatnem jezeru na Madžarskem z 80 m² stanovanjske površine, skupaj z garažo 500 m². V hiši je kopalnica, voda in elektrika. Zidana je bila l. 1979. Cena je 60.000 EUR. Informacije na tel. (0049) 621 - 77 59 11 pri g. Josefu Temmer.

204D1 Prodam takoj vseljivo hišo na Ortnicah, oddaljeno cca 7 km od Atomskih toplih. Hiša je podkletena, ima dve manjši spalnici, veliko dnevno sobo s krušno pečjo, kuhinjo z jedilnico, kopalnico in sanitarijami. Pripravljena je za podstrešne sobe. Leži ob potoku, asfalt do hiše, pripada ji 1,2 ha zemljišča. Cena 45.000 EUR. Informacije na tel. v Sloveniji: (07) 4961 907, 041 637 062 ali 041 363 789.

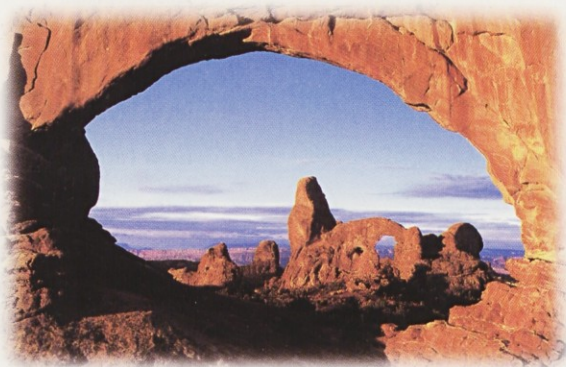
Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

TRUD
turizem in romanja

Avstralija (9.–23. november)

Potovanje po čudoviti
Avstraliji in obisk sorodnikov
(Sydney, Ayers Rock, Alice
Springs, Cairns, Melbourne)

Dr. Janez Janež
in trije azijski biseri
(3.–15. junij)

Največje znamenitosti treh azijskih biserov (Tajska, Tajvan, Singapur) in obisk groba dr. Janeza Janeža.

Druga zanimiva potovanja: Irska 23. 6., Rusija 25. 6. in 17. 9., Skandinavija 29. 6., Škotska 2. 7., Baltik 16. 8., Romunija 24. 8., Islandija 25. 8. (odhod iz Münchna)

Pokličite nas na telefon 01 439 23 40 za nov katalog. Pri nas se trudimo za vas.

NAŠA LUČ

Glasilno Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@online.de
NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 3.500 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK
V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.
Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.
Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikanek

62, Offley Road,
LONDON SW9 0LS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

dr. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN,
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

Sarajevo, trenutno ni slovenskega duhovnika.

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

142, avenue de la Californie
06200 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. (*33) 4 93 97 84 38

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

dr. Joško Pirc

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana iz Nice v Franciji (mag. David Taljat).

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU - 11000 Beograd,
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0201 364 15 13,

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks. (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200
tel. (*49) 01 71 - 34 77 635

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Oskrbovano iz Münchna

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

A + Ω

4.6.1985

ISSN 1408-9726

9 771408 972008